

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1937

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΤΟΜΟΣ 44^{ος}

Bussini

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

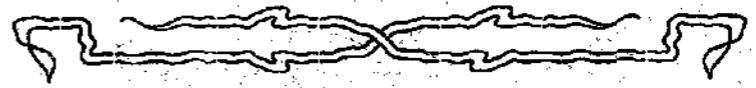

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

* Άγιος Βασίλης	Σελ. 85	* Αποτελέσματα Έκτακτου Διαγων. Έπιανορθώσ. στίχων	Σελ. 178
ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :		* Αποτελέσματα Εύσημων του 1935	418
* Άλλοι (οί) κόσμοι, 247. — Αναμνήσεις γύρω στο Φακιά, 67. — Ανθισμένη (ή) αμυγδαλιά, 111. — Άνθρωπος (ό) και τα ζώα, 291. — Αποκρηά - Καρναβάλι, 131. — Άρης (ό), 235. — Δαχτυλίδι (τό) του Γύγη, 103. — Δυλωσσία (ή), 167, 175. — Δύο παραστάσεις, 423. — Εισαγωγικές εξετάσεις, 443. — Εκατόχρονα (τά) του Πανεπιστημίου, 183. — Έμπορος (ό) κι' ο σκύλος του, 399. — Ένας άνθρωπος, 59. — Ένα συνηθισμένο λάθος, 24. — Έπισημονικός (ό) πληθωρισμός, 263. — Εύτυχία (ή) της ζωής, 75. — Θάρρος (τό), 415. — Θρημοτροφέο (τό), 255. — Και οίνος εδραϊνεί, 379. — Κι' άλλη ποιήτρια, 271. — Κτίριο (τό), 95. — Λιτανεία (ή), 351. — Λογοτεχνική (ή) μόρφωση, 17. — Μέλισσα (ή), 327. — Μικροί προφήτες, 335, 343. — Νεκροταφείο για ζώα, 299. — Ορθογραφία (ή), 139, 155. — Παλαβή (ή) τέχνη, 327. — Παλιά (ή) μας γλώσσα, 451. — Παραφορά η εξέλιξη, 307. — Πατριδα (ή), 147. — Πενήγνα (τό) μου χρόνια, 119. — 59ον έτος, 4. — Πρώτη (ή) ανάσταση, 191. — Πρωτοχρονιά (ή) μου, 51. — Πώς γεννήθηκε η καθαρεύουσα, 458. — Ραβδασκόποι (οί), 211. — Σημείες, 203. — Σημερινή (ή) Αθήνα, 363. — Σπουδαιότερο (τό) μάθημα, 431. — Στο βασιλικό θέατρο, 83. — Συκουρής, 367. — 1η Αδούστου, 315. — Φασούλι στο φασούλι, 407. — Φράουλες, 219. — Φτωχοί (οί) της πρωτοχρονιάς, 37. — Χελιδόνια, 371. — Χριστός γεννιέται, 31.		* Αποτελέσματα του ΣΤ' Διαπλασιακού Διαγων. του Ραδιοφωνικού Σταθμού του Μπάρμ	84, 46
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ : σε κάθε φύλλο από του 1ου μέχρι του 52ου		* Αποτελέσματα Διαγων. Τυπογραφικών Λαθών	242
* Από καλλιτεχνία ζωών στην Άμεση (με εικόνα)	53	* Αρρώστια (ή) της Μαρίνας (με 2 εικόνες)	405, 414
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :		Αυγά (τά) του πάγκα (με εικόνα)	198
* Αποτελέσματα 273ου Διαγων. (Λύσεων)	114	Βοήθεια ο ένας, βοήθεια κι' ο άλλος (με 6 εικόνες)	273
* Αποτελέσματα 274ου Διαγων. (Λύσεων)	162	Βόλτες στον ήλιο	202
* Αποτελέσματα 275ου Διαγων. (Λύσεων)	170	Γάτα (ή) και η γοάλα (με 3 εικόνες)	120
* Αποτελέσματα 276ου Διαγων. (Άσκησεων)	10	Γερο-μυροκοιματισμένος (ό) (με 2 εικόνες)	385, 398
* Αποτελέσματα 277ου Διαγων. (Λύσεων)	198	Για τον κινήματογράφο (με 6 εικόνες)	305
* Αποτελέσματα 278ου Διαγων. (Λύσεων)	230	Γράμμα (τό) του νόμου (διάλογος)	120
* Αποτελέσματα 279ου Διαγων. (Λύσεων)	266	Δεμάτι (τό) του ξυλά	444
* Αποτελέσματα 280ου Διαγων. (Λύσεων)	302	Δέν ήταν αριθμός	299
* Αποτελέσματα 281ου Διαγων. (Λύσεων)	438	Δεσποινίς (ή) γιάτρισσα (Κωμωδία μονόπρακτη)	380, 389, 400
* Αποτελέσματα Μικρού Διαγων. Άσκειών Άνεκδότου	126	ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
* Αποτελέσματα Έκτακτου Διαγων. Μεταφράσ. από το Γαλλικό	277	281ος Διαγων. Λύσεων	10
		282ος Διαγων. Λύσεων	163
		283ος Διαγων. Λύσεων	322
		37ος Διαγων. Εεεπαθώματος του 1937	8
		38ος Διαγων. Εεεπαθώματος του 1938	354
		Διαγωνισμός Διηγήματος	322
		Διαγωνισμός Λευκών Λέξεων	310
		Μικρός Διαγων. Μικρών Μυστικών	294
		ΣΤ' Ραδιοφωνικός Διαγων. του σταθμού Μπάρμ	99
		Ζ' Ραδιοφωνικός Διαγων. του σταθμού Μπάρμ	374
		Μικρός Διαγων. Στίξεως	294
		Διαγωνισμός Τυπογραφικών Λαθών	322
		Μικρός Διαγων. Φωτογραφίας	286
		Δικαστήριο (τό) (Κωμωδία διπράκτη)	272, 284, 289, 300, 305
		Δύο (οί) έμποροι	254

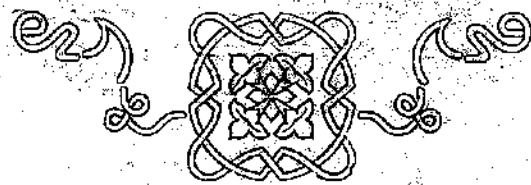
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :	Σελ.	Νέα (τά) του 1938	Σελ. 485
* Άρσακιάς Νο 1. 353. — Σούσα Λάνα, 452. — Γεράσιμος Α. Καλαφύρας, 353. — Γεώργ. Μ. Καλός, 132. — Άγνη Α. Κασινίση, 452. — Μαργαρίτα Χρ. Λαμπροπούλη, 452. — Άννη Ε. Μαννάρα, 132. — Άριστοβούλος Ι. Μάνσης, 353. — Άρνόντας Πλαταρίδης, 132. — Γεώργ. Σπυρόπουλος, 353. — Άγνη Γ. Στρίγκου, 353. — Τάκης Φ. Φλωρίδης, 132. — Δημήτριος Ι. Φουσσάρας, 452.		* Όρκος (ό) του Μεχμέτ	84, 98
Εικόνες γαιών εκ του φυσικού	17	ΟΡΝΙΘΕΣ (ΟΙ) ΤΟΥ ΤΑ ΓΚΟΥΝ : Κινεζικό Μυθιστορημάκι (με 12 εικόνες) εις τα φύλλα της Διαπλάσεως 40—52	39
Εικόνες ζωών εκ του φυσικού	145, 184, 380, 424	* Όταν δέν έβρει κανένας να γράφει (με 6 εικόνες)	929, 345
Εικόνες παιδιών εκ του φυσικού	37, 52, 65, 73, 104, 112, 113, 123, 157, 165, 257, 309, 317, 333, 406, 444	Παιδιά άπ' όλο τον κόσμο : 205, 213, 229, 289, 329, 345, 364, 377, 434	
Εικονογραφημένο παιδικόν πνεύμα (2 εικόνες)	212, 370	ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : σε κάθε φύλλο από το 1—52	
* Έκτακτα παιδιά (εικών)	239	Παναγία (ή) με το Χριστούλη (εικών)	29
* Ελληνικά τοπία (2 εικόνες)	81, 233	Πατάκι (τό) (Μονόλογος)	434, 442
* Ένδοξα παιδιά (εικών)	400	Πορμύθι πολεμικό	145, 156, 168
* Ένα τό τραίνο άργουδες	22	Πατέρας και γιος ψαράδες . . διδύχοι (με 6 εικόνες)	241
* Έξοχα παιδιά (εικών)	60	Περιοχόμενα (τά) μυθιστορήματα εις τους τόμους της Διαπλάσεως	250
* Έπιστροφή (ή) του άσωτου	422	Πό (τό) άρατο άσος (με εικόνα)	432, 441
* Έρανος για το άσος στο Φακιάνα 207, 251, 259, 567, 278, 287, 295, 303, 311, 323, 331, 339, 359, 367, 375, 395		ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : σε κάθε φύλλο από το 1—52	
* Έρανος για το άσος 411, 420, 427, 447, 463		Πόνα γέλασε ο Άδρασος	180
Θάυμα (τό) του Πέπη (με 2 εικόνες)	369, 378, 388	ΠΟΥΛΙΑ ΤΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ : Άνάγνωσμα για πολύ μικρά παιδιά (με 46 εικόνες) εις τα φύλλα 1—49	
ΙΣΤΟΡΙΑ (Η) ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΣΤΙΚΟΥ : Παραμύθι για μικρά παιδιά (με 9 εικόνες) εις τα φύλλα της Διαπλάσεως 44—52		Πρόκληση της Διαπλάσεως προς ανανέωσιν της συνδρομής	385
Καθυστατημένη άποκρηά	159	ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ : Μυθιστόρημα υπό ΑLEXANDRE ALANOR και JACQUES CHRISTIANI (με 28 εικόνες) εις τα φύλλα της Διαπλάσεως 1—39	
Κακή άσχη	154		
Κάκτος (ό) με τ' άγκάθια (με 6 εικόνες)	99	Πρώτη φορά στο σχολείο	14
Καπετάν (ό) Μαθιός	44	Πώς η Άσπρούλα έγινε Πίσσα (με 4 εικόνες)	7
Καράβι (τό) της νεράιδας	450	Πώς ο κόρακας έγινε μαύρος	306
Κι' ο Γυάννης να ήταν	4	Πώς η μέλισσα γονιμοποιεί τα άνθη	236
Κιό (ό) Κιό	316	Ραδιόφωνο (τό) (Κωμωδία)	352, 364, 373
Κουφοκεφαλάκης (ό) (Κωμωδία μονόπρακτη)	192, 205, 213, 221	ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ σε κάθε φύλλο από το 1—52	
Κρεμάλες (οί) του σουλτάνου	416	Σκυλάκι (τό) που κοιμόταν και το ταξί (με 5 εικόνες)	287
Λογοπαίγνια (τά) του χωριάτη	121	Σπουδαία (ή) κούκλα (διάλογος για πολύ μικρά κοριτσάκια)	417, 412
Μαγαζι (τό) του Στέφανου	317	Στεφάνι (τό) της πρωτομαγιάς	189
Μαγική εικών	168	Στοιχεία γλωσσολογίας	329
Μητροιά (ή)	458	Σύννεφα (τά)	430
Μετριοφροσύνη (ή)	105	Τεμπέλης (ό)	41
Μία ξένη, ή μικρούλα Τροίνης Στάρα, προσφέρει διά της Διαπλάσεως ύπερ της Έλληνικής Βασιλικής άεροπορίας (με εικόνα)	274	Τηλέγραφος (ό)	138
Μπα . . . κι' αυτό θέλει ξύρισμα . . . (με 6 εικόνες)	221	Τι να έπαθε αυτό το παιδί (με 8 εικόνες)	337
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ :		ΤΡΕΙΣ (ΟΙ) ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ : Μυθιστόρημα υπό ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ (με 49 εικόνες) εις τα φύλλα της Διαπλάσεως 1—43	
* Αναίας (ό) στην Έκθεση των Παρισίων σελ. 390. — Βασίλειο (τό) της Αίλλικου (με εικόνα), 445. — Βραβείο για τους άμελείς, 160. — Γυάλινος (ό) άνθρωπος (με 2 εικόνες), 390. — Διαγωνισμός βόλων, (με εικόνα), 356. — Διάφορα για τα πασχαλινά αυγά (με εικόνα), 194. — Ένα κοριτσάκι που θα γίνει βασίλισσα (με εικόνα), 238. — Ένα νησί που παίζει το κρυφτούλι, 160. — Ένα σπάνιο λουλούδι, 160. — Ένας σπουργίτης Έμπρηστής, 160. — Ένας χαριτωμένος διαγωνισμός (με εικόνα), 356. — Λιοντάρι (τό) κι' ο κλέφτης, (με εικόνα), 356. — Μεθυμένη (ή) έλεφαντίνα, 160. — Μία πολιτεία από άλατι κάτω από τη γη (με εικόνα), 5. — Παιδικός (ό) κήπος (με εικόνα), 425. — Παλάτι των άνακαλύψεων, 461. — Πανελλήνιος (ή) γεωργική έκθεση του Ζαπτείου (με 3 εικόνες), 275, 282. — Περίπτερο (τό) της ζωοφιλίας, (με 2 εικόνες), 409. — Πλανητάριον (τό) (με 1 εικόνα), 401. — Ποιός τρέχει γρηγορότερα, 356. — Πώς να βάψετε μόγοι σας τα πασχαλινά αυγά (εικών) 195. — Συμφωνία (ή) ναρκωτικό (με 4 εικόνες), 88. — Φάρσι (οί) με 2 εικόνες, 122. — Χιονίνες δαντέλλες (με 2 εικόνες), 41.		Φασούλια και ταξίνι	182
		Φιλοξενία (ή) του μούγου	453, 460
		Φωφής (ό) και το σκυλί του (με 6 εικόνες)	185
		Χαλί (τό) κι' η τρούπα (με εικόνα)	417
		Χάρης (ή) χάριν έχει (με 6 εικόνες)	159
		Χριστογενήματα με σπύρα (με 2 εικόνες)	137, 149
		ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ :	
		Μεγάλη πολυτέλεια, 370. — Μιά πλαστή διαθήκη, 452. — Νάχες γαιδάρους, 432. — Παπαγάλος (ό) που το πήρην για . . . πουλί, 362. — Σά δέν ντρέπονται . . . , 15. — Σκούζι, 334. — Το κατά δύναμη, 392.	
		Χριστός Άνέστη (εικών)	189
		Χριστογεννα (τά) της Άγγέλωσ	29, 38
		Ψίνα (ή) και το νιάι	342
		Ψωμάς (ό)	48

Ανθος (τό) και η χουσαλλίδα	Σελ. 121	Τούλιος	Σελ. 290	Πρωγαπέσσα της βιτρίνας	Σελ. 110
Ανοιξη	166	Καλή νύχτα	240	Προς την τιμάν μου μητέρα	392
Ανοιξιάτικη χιονιά	190	Κάλλιο πέντε και στο χέρι	326	Πώς μάς βρήκε το νέον έτος και πώς	
Απόβροχο	257	Κοσμος (δ) ο καλός	5	θα μάς άφιση πάλι φέτος	58
Από την Ερωφίλη	442	Λαγοί και βάρραχοι	408	Σεπτέμβριος	350
Αρρωστος (δ) αδελφός	3	Μητέρα	50	Σκύλος (δ) κι' ο σκαντόχερας	254
Αυγή	102	Μουρθεσ μια νύχτα	334	Σοφία Σειράχ	314
Αυγουστος	317	Νανούρισμα	398	Σταλαγματιά (ή)	362
Αφώλιστο πουλι	82	Νανούρισμα στο γιό μου	433	Στή ζωή	300
Βάρρα και παιδί	226	Νεοελληνική άνθολογία	392	Τέτοια (ή) ζωή	44
Βαφτίσια	174	Νοέμβριος	430	Τη νύχτα	334
Γιαγιά (ή)	140	Οκτώβριος	386	Τι θα γίνει	157
Γιαγιά (ή) κι' ο έγγονος	370	Ονειρα	218	Του πατέρα μου τα μάτια	96
Γουρουνάκι (τό) και το γαϊδουράκι	180	Παιδάκι (τό) και το πουλάκι	58	Τρεις κλέφτες	270
Έπιγραμμα σε άγαλμα της Νιόβης	416	Παιδιάστικα μάτια	262	Τσακώματα	210
Έπιγραμμα σε θεατρικό συγγραφέα	444	Παιδιά χαρούμενα	76	Τών παιδιών η χάρη	66
Έργασια	146	Παιδιά (δ) θεός	454	Φεγγάρι (τό)	228
Εδαισθησία	146	Παράπονα μοναχού κατά τών ήγου- μένων	424	Φθινόπωρο	450
Εύσπλαχνία	306	Παράπονα (τά) της κούκλας	166	Χελιδονοφοιτές	118
Θά σου πώ την αλήθεια, μαμά μου	379			Χριστούγεννα	80

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ο τόμος αυτός περιέχει 300 εικόνες και κοσμήματα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΗΣ

Έγκριμένον υπό του Έπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διά του Άργυρου Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Έκασία δραχμαί 100. Έξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αιγύπτου γράμμα διατμ. 50,
Αμερικής δολάρια 3.— Άγγλιας και όλων εν γέ-
νει τών άλλων Κρατών σελίνια 10.
Έξέμνητοι και Τρίμηνοι έναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άρχίζει την 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' αί συνδρο-
μαί άρχίζουν την 1ην οκτωβρίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εβριπίδου αριθ. 42, παρά τώ Παρθένειον

Παρίσδος Β'.—Τόμος 44ος

Άθήναι, 5 Δεκεμβρίου 1936

Έτος 59ον.—Άριθ. 1

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο κύριος Μάριος Καπάνης ταξιδεύει

Τό πρώτο Σάββατο του Οκτώβρη
—βρισκόμαστε στο έτος 1873—έν
άγοράκι στάθηκε μπροστά στη θύρα
ένός μεγάλου Λυκείου, στο Παρίσι.

Όλοι οι διαβάτες έγύριζαν και τό
κοίταζαν μέ μεγάλη περιέργεια, γιατί
ή φορεσιά του ήταν πολύ παράξενη.
Φορούσε—φαντασθήτε—ένα μάλλινο
σακκάκι που δέν έσχημάτιζε καθόλου
μέση κι' έμοιαζε σε μπλούζα, και τό

χρώμα του ήταν γαλάζιο
βαθύ. Τό πανταλόνι του,
από μαύρο βελούδο, χωνό-
ταν μέσα σε κάτι ψηλές,
πέτσινες γκέτες που του
έφταναν ως τά γόνατα. Τά
παπούτσια του ήταν χοντρά,
στερεά, άπ' αυτά που φο-
ρούσαν οι κυνηγοί, κι' ο
μάλλινος κούκκος του ήταν
δλοκόκκινος και φορεμένος
κάπως στραβά. Κρατούσε
στά χέρια του και κάτι επί-
σης παράξενα πράγματα,
που γι' αυτά θα μιλήσουμε
δστερωότερα.

Τό αγοράκι θα έρχόταν
βέβαια από πολύ μακριά.

Άφου κοίταξε καλά-καλά
τήν πρόσοψη του Λυκείου,
πέρασε τό κατώφλι της ά-
νοιχτής θύρας και μπήκε
σε μία σκοτεινή καμαρούλα
δπου καθέταν ο θυρωρός.
Θαρρετά, χωρίς κανένα δι-
σταγμό, τό αγοράκι του είπε :

— Θέλω νά ιδώ τόν κύ-
ριο Τελόριμο.

— Τόν κύριο έπιμελητή ;
έχαμε ο θυρωρός μέ βαρετά
φωνή κοιτάζοντας τό παιδί
από πάνω ως κάτω. Δέν τόν

βλέπουν έτσι εύκολα τόν κύριο έπιμε-
λητή, μικρέ μου ! Δέν μεθ' λές, μά-
τια μου, τί τον θέλεις ;

— Πώς είπατε ; φώναξε τό άγο-
ράκι μέ κάποιο θυμό. Σεις είσατε ο
κύριος Τελόριμος ; Όχι βέβαια ! Έού
είσαι ο θυρωρός, ο πορτιέρης. Νά με
πας λοιπόν στον κύριο Τελόριμο, για-
τί με περιμένει.

Τό ύφος κι' ή γλώσσα του παιδιού,
προπάντων ή λέξη «πορτιέρης», έ-
καμαν τόν αξιότιμο κύριο θυρωρό νά

γίγνη κατακόκκινος άπ' τό θυμό του.

Έχαμε ένα βήμα μπροστά, γιατί
του ήρθε νά τό άρπάξει άπ' τόν ώμο
και τό πετάξει έξω κι' έξω από τήν
πόρτα τό παλιόπαιδο. Μά τό μετα-
νοιωσε, φαίνεται, και στάθηκε. Τό
παιδί ως τόσο, χωρίς νά τό χάση κα-
θόλου, άφησε χάμω τά πράγματα που
κρατούσε. Κι' αυτό βέβαια τό έχαμε
γιατί είχε καταλάβει τήν έχθρική
διάθεση του θυρωρού κι' ήθελε νάχη
τά χέρια του ελεύθερα, γιά νά υπε-
ρασπισθή στην ανάγκη τόν έαυτό του.

Όταν ο θυρωρός είδε αυτό τό κί-
νημα του παιδιού, τρία πράγματα
σκέφθηκε : πρώτο, πώς άν μάλλωναν

«Μόλις ο Μάριος έχαμε δυό βήματα στην αύλη του Λυκείου...»

και δερνουνταν μέσα στο θυρωρείο, θά γινόνταν μεγάλη φασαρία και δεν ήταν σωστό δεύτερο, πώς αφού ο μικρός ταξιδιώτης έλεγε με τόση βεβαιότητα πως τον περίμενε ο κ. Τελόριμος, καθόλου άπίθανο να ήταν αυτό αλήθεια; και τρίτο, πώς αν πραγματικώς; ο κ. Τελόριμος περίμενε αυτόν τον άνθρωπο και μάθαινε ύστερα πως ο θυρωρός τον έδιωξε.

«Η καλιά τσάντα είχε πολύ παράξενο σχήμα» (Σελ. 2, στ. γ')

«Γούρα αυτός θά έδρισκε το μπελά του.

«Ανοιξε τότε ήσυχα-ήσυχα την πόρτα του θυρωρείου, και δείχνοντας στο παιδί με το χέρι του είπε:

— Πήγαινε μόνος σου εκεί πέρα, στο βάθος της αυλής είναι...

«Αμέσως ο μικρός πέρασε από μπροστά του με περηφάνεια και πήγε εκεί που του έδειξε.

— «Άς κάνη καλά με τον έπιμηλητή, μουρμούρισε ο θυρωρός έχω δέν άνακατεύουμαι.

«Αλλά πριν προχωρήσουμε στη διήγησή μας, καλό είναι να πούμε πρώτα με συντομία τι ήταν αυτό το παράξενο άγράκι, από που έρχόταν και τι έγύρευε.

«Ήταν μόλις έντεκα χρονών, ψηλό για την ηλικία του, με μακρουλό λιγάκι πρόσωπο και μελαχροινό. Είχε μέτωπο καμπυλωτό, πυκνά και κατσαρά μαλλάκια, μύτη κανονική και κάπως γρυπή σαν του άετου, και βλέμμα ζωηρό, έξυπνο και τσαχπινικό.

Κι' από τη φυσιογνωμία του, κι' από τη φορεσιά του, κι' από την προφορά του, το παιδί αυτό φαινόταν πως ήταν από τη Γασκώνη, έπαρχία της Γαλλίας περίφημη για την έξυπνάδα, την κατεργαριά, μα και την ανδρεία των κατοίκων της. Και πραγματικώς, ο μικρός ήταν Γασκώνος.

«Ένα βράδυ, εκεί στην πατρίδα του, ο πατέρας του, ο κύριος Καπάνης, τον έφώναξε κοντά του και του είπε:

— Παιδί μου, εκλείσες τα δέκα και μπήκες στα έντεκα, είναι καιρός να σπουδάσης. Έγώ δε, ήξερα σου το έμαθα; λίγη ανάγνωση, λίγη άρθογραφία, λίγη άριθμητική. «Αλλά αυτά δέν είναι άρκετά. Σήμερα, όποιος θέλει να τόν τιμούν οι άνθρωποι, πρέπει να έξρη γράμματα, γιατί, καθώς λέει κι' η παροιμία, «άνθρωπος άγράφματος ξύλον άπελέκητον», δηλαδή ξύλο-κούτσουρο. Έπιθυμώ λοιπόν να γίνης άνθρωπος γραμματισμένος και να τιμήσης το όνομά μας. Έέρεις πως είμαι γέρος, άρθορικός, κι' άλλο πόρο δέν έχω από τη μικρή μου σύνταξη. Σου το λέγω για να καταλάβης πως από μένα δέν πρέπει να περιμένης μεγάλα πράγματα. Έσύ θά φροντίσης για τόν έαυτό σου. Έδωχώς ή μητέρα σου έχει στη μπάντα λίγα χρηματάκια. Θά σου τα δώση και μ' αυτά θά μπορέσης νάχρίσης τις σπουδές σου. Πάρε κι' αυτό το γράμμα και, όταν πές στο Παρίσι, δός το στον κ. Τελόριμο, που είναι παιδικός μου φίλος. Κι' αυτός μιά φορά ήταν φτωχό παιδί σαν και σένα. Γι' αυτό δέν έχω καμιά άμφιβολία πως θά σε βοηθήση και θά σε προστατεύη.

«Έτσι μίλησε ο κύριος Καπάνης στο γιό του και συγχρόνως του έδωσε το γράμμα που το είχε έτοιμο, τόν έφίλησε και στα δυό μάγουλα και του εύχήθηκε κάθε προκοπή κι' έπιτυχία.

Στο γράμμα αυτό, ο πατέρας παρακαλούσε τόν παιδικό του φίλο να φροντίση για το γιό του, το μικρό Μάριο Καπάνη, και να ένεργήση ώστε να έπιτύχη καμιά υποτροφία, για να κάμη τις σπουδές του στο Παρίσι. Ένόμιζε πως δέν θά του ήταν δύσκολο. Για καλό όμως και για κακό, εκλείσσε στον ίδιο φάκελλο μερικά χαρτονομίσματα τών έκατό δραχμών, τα παραδάκια δηλαδή που είχε οικονομήσει ή κυρία Καπάνη. Μ' αυτά θά πλήρωνε τουλάχιστο τα τροφεία και τα δίδακτρα του πρώτου χρόνου, αν τυχόν ή υποτροφία άθρογούσε.

«Όταν ο Μάριος άφησε τόν πατέρα του, πήγε και βγήκε τη μητέρα του. Η καϊμένη ή κυρία Καπάνη ήταν καταλυπημένη για την άναχώ-

ρηση του γιού της. Η στιγμή το άποχωρισμού ήταν κάτι σπαραξικάρδιο. Η μητέρα έκλαιγε, έκλαιγε άπαρηγόρητα. «Τά δένδρα καρβαίνουν από τόν θρήνο της», καθώς λέει ή παροιμία. «Αλλά και το παιδί, ο μικρός κύριος Μάριος Καπάνης δέν έκλαιγε λιγώτερο—κι' αυτό βέβαια το λέμε προς έπαινό του.

«Η καλή μητέρα είχε έτοιμάσει για το γιό της ένα πέτσινο διαόκκι, που είχε μέσα ρούχα, άσπρόρουχα, κάλτσες και παπούτσια. Έκτός άπ' αυτό, τόν έδωσε κι' ένα ταξιδιωτικό σάκκο, μιά τσάντα, όπου τόν είχε βάλει βούρτσες, χτένια, σκόνη τών δοντιών και άλλα είδη καλλωπισμού, καθώς και λίγα τρόφιμα για τόν ταξίδι.

«Από μικρός έγνώριζε αυτόν τήν τσάντα ο Μάριος. Ήταν της προμάμης της μητέρας του — φαντασθήτε τί παλιό πράγμα—, κι' είχε πολύ παράξενο σχήμα κι' άλλο τόσο άλλοκοτο χρώμα. Μιά φορά κι' έναν καιρό θά ήταν κίτρινη, αλλά με τα χρόνια είχε ξεθωριάσει και τώρα άλλοθι ήταν άχνοκίτρινη σαν ξερό φύλλο, άλλοθι άχνοπράσινη σαν άγουρο μήλο, κι' άλλοθι άχνοκόκκινη σαν φράουλα.

«Άμα τήν είδε, ο Μάριος κατέβασε τά μούτρα του. Δέν ήθελε να πάρη μαζί του ένα τόσο παλιό και άοχημο πράγμα. Για να μη λυπήση όμως την καλή του μητέρα, το άποφάσισε. «Έπειτα δέν περίσσευαν χρήματα για νάγοράση καμιά τσάντα της μόδας...

«Η μητέρα του τόν έδωσε και μιά ύπόσχεση που λιγότεφε κάπως τη λύπη τού χωρισμού. Τόν είπε πως θά τόν στείλη για να γυρίση τόν καλοκαίρι και να περάση τις διακοπές στο πατρικό του σπίτι. Τόν πρώτο χρόνο μπορεί να μην κατώρθωνε να μαζέψη όσα χρειαζούνταν για τόν ταξίδι τόν δεύτερο όμως χωρίς άλλο.

«Ο Μάριος έφυγε με τόν σιδηρόδρομο—στο σταθμό τόν άποχαιρέτησαν τελειωτικά οι γονείς του—κι' έκαμε ταξίδι λαμπρό. Τίποτα δυσάρεστο δέν τόν συνέδρακε σ' όλο τόν διάστημα. «Αλλά άμα έφτασε στο Παρίσι, τόν πρώτο του βήμα στη μεγάλη πρωτεύουσα σημειώθηκε με κάτι σπουδαίο:

Βγαίνοντας από τόν σταθμό τού σιδηροδρόμου, στάθηκε άκίνητος σά να μην ήξερε τί να κάμη και πού να πάη. Γιατί βρέθηκε άξαφνα περικλωμένος από πλήθος ανθρώπους,

«Ψηλαφούσε τόν γράμμα σά να ήθελε να ιδή...» (Σελ. 3, στ. α')

που έρχονται, πήγαιναν, έτρεχαν, συνωστίζονταν, μιλούσαν έφώναζαν. Αυτός ο θόρυθος, αυτός ο κόσμος, που πρώτη φορά τόν έδλεπε, τόν έκαμε να τά χάση. «Ε, δέν ήταν παιξε-γέλασε πρωτεύουσα ήταν αυτή και τί πρωτεύουσα; τόν Παρίσι!

«Όσο γωνάτος και τολμηρός κι' αν ήταν, ο Μάριος έδλεπε και μόνος του πως δέν θά μπορούσε να περάση άνάμεσα' από τάμάξια εκείνα που τρέχουν επάνω και κάτω την ώρα που φθάνει τόν τραίνο στο σταθμό. κι' άλλοι ταξιδιώτες κατεβαίνουν κι' άλλοι ανεβαίνουν. Στεκόταν λοιπόν κατακαλισμένος κι' ένόμιζε πως έδλεπε όνειρο με άνοιχτά γουρλωμένα μάλλισα, μάτια.

«Άξαφνα αισθάνεται κάποιον να τόν χτυπά στον ώμο. Γυρίζει και βλέπει έναν κύριο, που με μεγάλη εύγένεια τόν λέει αν ήθελε να τού κάμη τόν οδηγό και να τού δείξη όλα τα ξειοθέατα της πρωτεύουσας.

— Τώρα δέν έχω καιρό, άποκρίθηκε ο Μάριος, άλλ' άπου έχετε την κλωσώνη, μπορείτε να με οδηγήσετε πού να βρω τόν κύριο που γράφει έδω αυτό τόν γράμμα; Θά με άπεχρώσετε...

Και λέγοντας αυτά, έβγαλε από την τσέπη του τόν γράμμα που τού είχε δώσει ο πατέρας του.

«Ο κύριος τόν πήρε και, καθώς έδιαβαζε την έπιγραφή, τόν ψηλαφούσε σά να ήθελε να ιδή τί είχε μέσα...

(Ακολουθεί)

Μεταφρ. π. ι. φ. και γ. ε.

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΑΔΕΡΦΟΣ

Θέ μου, τί μεγάλη λύπη Έχει σήμερα ή Λιλή! Ο άδερφούλης της με γρίπη Είναι άρρωστος πολύ.

«Η μαμάκα είπε σαράντα Πώς άνέβη ο πυρετός Κι' ο πατέρας στή βροάντα Βηματίζει σκεπτικώς.

«Άχ, κανείς δέν τήν άφήνι Μιά στιγμή να τόν ιδεί Μήν κολλήσει δά κι' εκείνη Σάν τόν δύστυχο Νειντή.

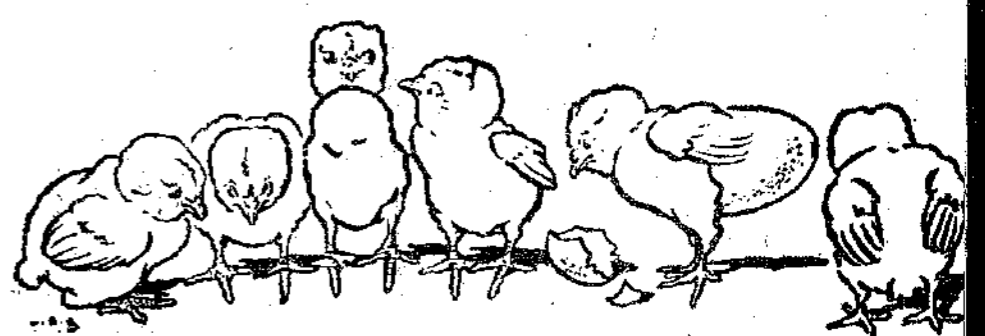
«Όλη κλαίει ή εθαισθησία Της καρδιάς της τής καλής. Μά πούος δίνει σημασία Της καυμένης τής Λιλής...

Στό σκαμνάκι έχει ζαρώσει Και δέ βγάει ταμαουδιά Πούος γυρίζει να ιδεί πούση Πικρα νιώθει στην καρδιά.

«Όλη μέρα εκεί στήν άκρια Αν τήν πρόσεχε κανείς Θάβλεπε θολά στα δάκρια Τά ματάκια τής Λιλής.

«Από τόν Μαρινό Φλόουτο (Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευση)

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α.

«Η Άσπρούλα—μιά κόττα άσπρη σαν τόνομά της—ήταν άνήσυχη και λυπημένη. Έβλεπε τά φτερά της, που τόσο την έκαναν περήφανη, να τής πέφτουν τώρα ένα-ένα και να στρώνουν την αυλή, που έμοιαζε έτσι σαν άσκοπούστη.

— Τι να κάμω; ρώτησε τόν Φωνακλά, τόν κόκκορα, που τόν άπάντησε κατά τύχη απέξω άπ' την άποθήκη τού σταριού.

— «Τί να κάμω;» ξανάπε κοροϊδευτικά ο Φωνακλάς που είχε σηκωθεί άργά τόν πρωτό εκείνο κι' ήταν πολύ άκεφός. Και μήπως ξέρω εγώ τί πρέπει να κάμης; Τά φτερά σου θά εξακολούθησουν να πέφτουν κι' άμα πέσουν όλα, θά είσαι πιά θά σε κάμουν βραστή με με πιλάφι αλλά μιλανεζα, ή θά σε ψήσουν στο φούρνο με πατάτες.

— Τόν κακό σου τόν καιρό, μουρμούρισε ή Άσπρούλα.

«Ο Φωνακλάς δέν τόν άκουσε, άλλουώς θάχαμε ιστορίες. Κι' άπομακρόνθηκε γελώντας και κοροϊδευοντας.

«Η καϊμένη ή κόττα βρέθηκε τότε άπελπισμένη. Τί κακό να τής πέφτουν τά φτερά! Και φανέσασε να τήν έψηναν στο φούρνο όταν θά τήν έβλεπαν μαδεμένη όλη!.. Βγήκε έξω άπ' την αυλή, σά να ήθελε να πάρη, που λένε, τών ματιών της, κι' εκεί άπάντησε τήν Άστέρω, τήν αγελάδα.

— Καλημέρα, κυρά Άστέρω, τής είπε εύγενικά. Τί όμορφο που είναι το φόρεμά σας!

«Η Άστέρω τήν κοίταξε με τά μεγάλα της θολά μάτια και κούνησε τόν κεφάλι της.

— Θά είχατε τήν καλωσώνη να μου πητε, εξακολούθησε ή Άσπρούλα, τί πρέπει να κάμω για να μου ξαναφυτρώσουν τά φτερά μου και να ναι γερά σαν τις τρίχες τής φορεσιάς σας;

Και διηγήθηκε τόν πάθημά της καθώς και τί τής είπε για αυτό ο κόκκορας ο Φωνακλάς.

— Δέν ξέρω, άποκρίθηκε ή Άστέρω. Έγώ μένω όρθια, κοντά σ' ένα δέντρο, όλη σχεδόν τήν ήμέρα. Αυτό, φαίνεται, ώφελεί τήν φορεσιά μου. Σε συμβουλεύω να διαλέξης ένα καλό λειβάδι σ' αυτό τόν χτήμα, λιγάκι όγρό, και να σταθής ήσυχη, κοντά σε κανένα δέντρο, μιά ή δυό ήμέρες. Μπορεί ποτέ να σου φυτρώσουν φτερά, όταν γυρίζεις έδω κι' εκεί σαν τρελλή; Μά βέβαια που έτσι θά καταντήσης στο φούρνο!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΙ' Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΑ ΗΤΑΝ...

Ένας κύριος που ζούσε από τα εισοδήματά του, ήταν φίλος της μελέτης και του ήσυχου βίου.

Όποτε κουραζότανε και ενέδριζε με την πολυθρόνη, ζωή της πρωτεύουσας, αποτραβιότανε στον προγονικό του πύργο κτισμένο από αγροκτήματα και δάση. Εκεί με τον καθαρό αέρα και την αγάπη των ανθρώπων του που οι περισσότεροι τον είχαν γνωρίσει από μικρό παιδί, το κυνήγι μέσα στα δάση και τη μελέτη του, εγγαίριος ο νοός του και όταν πιά ήσυχάζαν τα νεύρα του, εξαναγύριζε στην πρωτεύουσα.

Μένοντας στην εξοχή, μέσα στις άλλες του καθημερινές συνήθειες, παρακολουθούσε το ήλιο να λησμεύει από ένα δυτικό παράθυρο του πύργου του και αναπολώντας, έμενε εκεί ως που έρχότανε το νυχτερινό σκοτάδι.

Κάποιο φθινοπωρινό δείλι ηγαλιόντας στη συνηθισμένη του θέση για να χαρή το βούτηγμα του ήλιου που τόσο τον ευχαριστούσε, έριξε από ένα άλλο παράθυρο τη ματιά του στη λίμνη του κήπου του.

Πάνω σ' αυτήν, εκείνη τη στιγμή καθρεφτιζόταν ένα μεγάλο άσπρο σύννεφο πλουμισμένο με λογής-λογής βαφές από τις λοξές σχίτες που το έριχνε ο ήλιος βασιλεύοντας.

Μαγεμένος από το σπάνιο αυτό θέαμα, έστάθη και το κοίταζε θαυμάζοντας, και χωρίς να το καταλάβει έμεινε εκεί ως που έσκοτεινίσασε.

Καθώς έτοιμαζόταν να φύγει έδέχτηκε μια δυνατή σερκιά που του τράνταξε στο τσάκι και το αστραφάν τα μάτια.

Ανατινάχτηκε και γυρίζοντας βιαστικά έφώναξε:

— Θρασύδειλε, ποιος κι' αν είσαι, θά μωρ το πληρώσης ακριβά.

Μά την ίδια στιγμή, έννοιωσε κάποιον να σωριάζεται μπρός στα πόδια του και να του λέει με τρεμάμενη φωνή:

— Έλεος, εξοχώτατε, παραγνώρισα, έννομια πώς ήταν ο συνάδελφός μου ο Γιάννης που κάποτε, κάποτε έρχεται τέτοια ώρα και στέκει σ' αυτό έδω το μέρος.

Ο κύριος που κατάλαβε το λάθος του δηρρέτη του, του είπε σ' ευγενικό τόνο φωνής:

— Κι' ο Γιάννης να ήταν, δεν έπρεπε να τον κτυπήσει έτσι δυνατά και για το κακό που έκανε, ή τιμωρία σου είναι να σέ διώξω, τώρα άμέσως από την υπηρεσία μου.

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

59ον ΕΤΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΜΕ το σημερινό φυλλάδιο η Διάπλασις αρχίζει τον πενήτηκοστό ένατο χρόνο της.

Ίδρύθηκε στα 1879. Άρα εκδίδεται χωρίς διακοπή πενήτηκοστώ χρονία σωστά (συναρτά καθώς τά λένε σ' αυτή την περίπτωση, όταν δηλαδή δεν μεσολαβούν διακοπές σε μια περιοδική έκδοση, σε μια υπηρεσία, σε μια διαμονή στον ίδιο τόπο κτλ.). Νά ένα θαύμα! Όπως λέει κάπου ο Ρενάν, ο μεγάλος γάλλος ιστορικός και φιλόσοφος, θαύμα είναι εκείνο που γίνεται **μια μόνη φορά**. Και πραγματικώς αυτό δεν ξανάγινε ούτε στην Ελλάδα, ούτε στον κόσμο, να ζήσει τόσο πολύ ένα παιδικό περιοδικό θαύμα λοιπόν. Άλλά σέ τί άρχε οφείλεται; Απλούστατα, στη θαυμαστή άφοσίωση, επιμονή κι' υπομονή ενός ανθρώπου — του Νικολάου Π. Παπαδόπουλου. Αυτός ίδρυσε τη «Διάπλασι», αυτός την εκδίδει και τη διεύθυνει ως σήμερα. Έχει βέβαια και συνεργάτες, έχει και βοηθούς. Άλλ' από το χέρι του, από το μάτι του, από το μυαλό του περνούν όλα. Και σήμερα, άσπρομάλλης, κάνει ακόμα την ίδια εργασία που έκανε και όταν ήταν νέος είκοσι χρονών — την εργασία που έκανε αποκλειστικά κι' αδιάκοπα πενήτηκοστώ δάκρυα χρόνια!

Ήμουν δεκάξη χρονών παιδί όταν, το Σεπτέμβρη του 1883 πρωτοήλθα στην Αθήνα για να σπουδάσω στο Πανεπιστήμιο. Στη Ζάκυνθο, μαθητής, λάβαινα τη «Διάπλασι» από τον πρώτο χρόνο που βγήκε. Είχα, έννοείται, και ψευδώνυμο, έστειλα Άσκησεις, λάβαινα μέρος στους Διαγωνισμούς. Πήγα λοιπόν μια μέρα στο γραφείο της — δδός Βουλής τότε — για να αναλάβω τη συνδρομή μου (αν και φοιτητής πιά, διάβλεπα ακόμα «Διάπλασι», όπως τόσο άλλοι και σήμερα, έπειτα είχα στην πατρίδα κι' αδελφία μικρότερα). Εκεί με δέχθηκε φιλοφρονέστατα ένας ώραιος νέος με ζωηρά μάτια και καστανά γενάκια. Την ώρα εκείνη ήταν μόνος στο γραφείο και διόρθωνε τυπογραφικά δοκίμια σ' ένα μεγάλο τραπέζι γεμάτο χαρτιά, γράμματα, φυλλάδια, βιβλία, όλα σε μια άταξια που μου φάνηκε πολύ... καλλιτεχνική. Όταν του είπα πως θέλω να αναλάβω, σηκώθηκε και στάθηκε μπροστά σ' ένα άλλο γραφείο, ψηλό, όπου ήταν άνοιχτο ένα μεγάλο, χοντρό βιβλίο — το

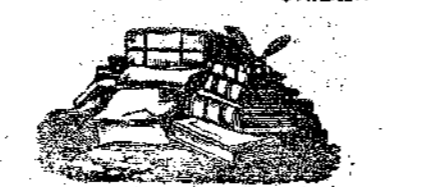
«μητρώον» των συνδρομητών. Από κάτω είχε πολλά συρταράκια. Άνοιξε ένα, βρήκε το Δελτίο μου, μ' έγγραφε στο Μητρώο, σημείωσε την άνανέωση στο Δελτίο, μου έκαμε την άπόδειξη πληρωμής, την έσφράγισε με μια μηχανική σφραγίδα, πήρε το δεκάρικο που είχ' αφήσει στο τραπέζι, μου έδωσε τα ρέστα — πέντε δραχμές το χρόνο είχε τότε η συνδρομή! — και ξανάβλεπε τα πράγματα στη θέση τους, Δελτίο, σφραγίδα, στέλεχος άποδείξεων, πέννα. Όλ' αυτά τα έκαμε μόνος του, μιλώντας μου κιάλα, ρωτώντας με μ' ενδιαφέρον για τα «κατ' έμέ». Και ξανακάθισε μπροστά στο άλλο τραπέζι για να εξακολουθήσει τις διορθώσεις του...

Ήταν ο Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος.

Λοιπόν και σήμερα, στα 1936, ο ίδιος άνθρωπος δέχεται τους συνδρομητές που ηγαλιόνουν στο γραφείο της «Διάπλάσεως», δδός Εύριπίδου, κι' ο ίδιος τους έγγραφει ή τους άνανεύνει, με τον ίδιο τρόπο, εκτός πιά αν έχη άλλη βιαστική εργασία. Ή τύχη να λείπει στο τυπογραφείο. Ή μόνη διαφορά είναι πως ο ώραιος νέος του 1883 με τα καστανά γενάκια είναι τώρα ένας σεβάσιμος άσπρομάλλης με ξυρισμένο πρόσωπο — ο Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος. Άλλά καθώς σάς είπα, κάνει ακόμα την ίδια εργασία, που έκανε και τότε. **Εκδίδει και διευθύνει το περιοδικό που ίδρυσε**. Φροντίζει για την βλη και τις εικόνες, κάνει τις διορθώσεις, επιβλέπει τη διεκπεραίωση, διαβάσει τα γράμματα των παιδιών κι' εκτελεί τις παραγγελίες των. Κι' όταν έρχεται κανένας στο γραφείο, τον δέχεται φιλοφρονέστατα και τον ρωτά μ' ενδιαφέρον για τα «κατ' αυτόν», όπως τότε έμένα...

Κι' αυτό έξηγει το θαύμα. Ή άφοσίωση αυτού του ανθρώπου, αλλά κι' ή άντοχή του. Άλλος θά κουραζόταν να κάνει τόσα χρόνια αυτή την εργασία. Ο Παπαδόπουλος άντέχει, επιμένει κι' υπομένει. Γιατί άντλει δυνάμεις κι' άνανεύνεται από την πίστη που έχει πως το περιοδικό του, το έργο του, είναι χρήσιμο στον τόπο — πράγμα που το βλέπει κι' από την αγάπη που έχουν σ' αυτό το περιοδικό τα Έλληνόπουλα τριών ως τώρα γενεών.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΑΠΟ ΑΛΑΤΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ

Τώρα και πολλά, πολλά χρόνια, κατά το 1200 ένας βασιλιάς της Πολωνίας είχε άρραβωνιασθή με μια Ογγαρέζα πριγκίπισσα πολύ καλή και πολύ θρήσκα που το όνομά της ήταν Κίγκα. Καθώς πήγαινε λοιπόν στην Πολωνία για να συναντήσει τον άρραβωνιαστικό της και να κίνη τους γάμους της μαζί του, ή Κίγκα σταμάτησε σ' ένα μέρος που το λένε Βιελίτσκα κι' όπου στη γη ήταν άνοιγμένο ένα βαθύτατο χάσμα. Ψ' έκεινο το χάσμα μέσα πέταξε το δαχτυλίδι της ή βασίλισσα κι' έπεσε να πέσει να σκάψουν για να της το βρουν. Καθώς έσκαβαν οι εργάτες σέ λίγο άνεκάλυψαν παχύτατα και πλουσιώτατα στρώματα από όρυκτο άλάτι που άρχισαν να το βγάζουν και να το εκμεταλλεύονται κι' έτσι άνακαλύφθηκαν τα όρυχτα αυτά που είναι άνομιμα στα σ' όλόκληρο τον κόσμο και που δίχως άλλο θά έχετε ίση τις φωτογραφίες τους στο βιβλίο σας της γεωλογίας.

Αυτή είναι ή παράδοσή. Θέλετε τώρα να έπισκεφθούμε μαζί τα όρυχτα αυτά; Θά πάρουμε το τρένο από την Κρακοβία. Το ταξίδι ως την Βιελίτσκα είναι δεκατέσσερα χιλιόμετρα. Φθάνουμε στο όρυχείο και μπαίνουμε στο λείψ. Κατεβαίνουμε, κατεβαίνουμε, χωρίς τέλος. Το όρυχείο άποτελείται από δικτά στρώματα άλατιού, το ένα επάνω στο άλλο, που το καθένα έχει πάχος τριάντα μέτρα. Το βαθύτερο βρίσκεται τριακόσια μέτρα κάτω από τη γη.

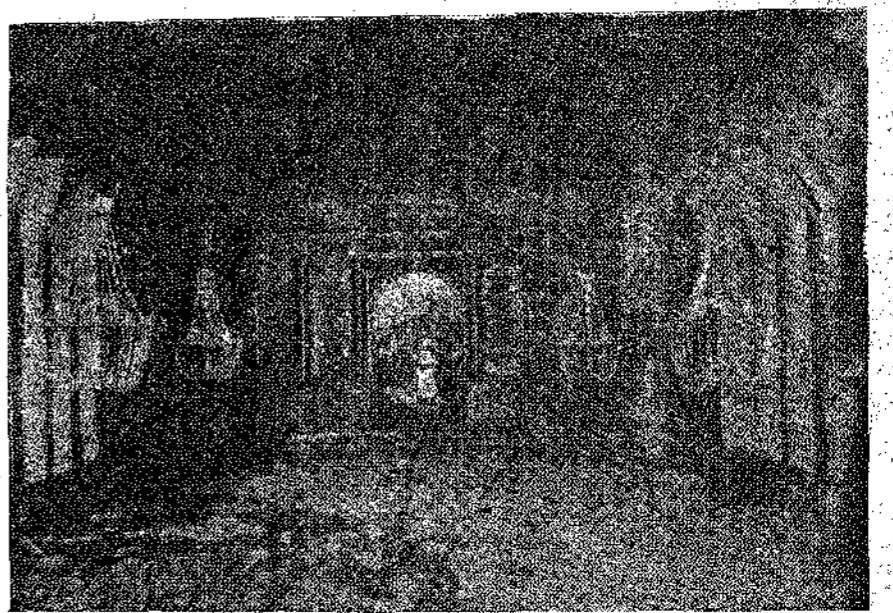
Τέλος φθάνουμε σ' ένα στενό διάδρομο φωτισμένο με ήλεκτρικό κι' άφου τον περάσουμε μπαίνουμε σε μια άπέραντη αίθουσα στολισμένη με άγάλματα και με γλυπτές κολώνες. Κι' από τί νομίζετε πως είναι κρυμμένα όλα αυτά; Από άλάτι, από καθαρό άλάτι! Οι τοίχοι της σάλλας είναι και αυτοί από άλάτι. Ένα άλάτι, μαυριδερδ και όχι πολύ γυαλιστερό που όταν το σιλιβώσουν όμως μοιάζει με θαμπή κρύσταλλο. Τα άγάλματα και οι στόλοι είναι κρυμμένα από μονοκόμμητους όγκους άλατιού που τους έσκάλισαν οι ίδιοι οι μεταλλωρύχοι. Στο βάθος της σάλλας βρίσκεται ένα παρεκκλήσι: με το τέμπλο του, που είναι άπριωμένο στην Αγία Βαρβάρα, την προστά-

τρια των μεταλλωρύχων. Κάθε τόσο μέσ στο άλάτι βλέπει κανείς άνοιγμένες σπηλιές που μοιάζουν σαν πελώριες μαύρες τρύπες.

Φεύγοντας από την αίθουσα και ξαναγορρίζοντας προς τον διάδρομο βρισκόμαστε μπροστά σε μια λίμνη από νερό, άλατισμένο βέβαια. Είναι μια λίμνη που τη σχημάτισε ένας όπόγειος ποταμός τρέχοντας ανάμεσα από τα κοιλίσματα του άλατιού. Μέσα στο νερό αυτό, που είναι πολύ πικρό άλατισμένο από το νερό της θάλασσας, δεν χρειάζεται να ξέρη κανείς κολύμπι για να μπορεί να σταθή στον άφρό. Το νερό είναι τόσο βαρύ ώστε το ανθρώπινο σώμα έ

εί μεταλλωρύχοι μεταξύ τους: «Ο Θεός να σε βοηθήη!»

Όλα αυτά είναι τόσο περιεργα και όφρατα που θά αξίζε βέβαια να έπισκεφθούμε όλόκληρο το όρυχείο. Μά αυτό είναι άδύνατο γιατί είναι άπέραντο. Θά έπρεπε να περπατήσουμε 195 χιλιόμετρα περνώντας από τους όπόγειους διαδρόμους που είναι άνοιγμένοι σε μια έκταση από τριάνμισή χιλιόμετρα μακριά και 950 μέτρα πλατεί. Μέσα σ' αυτή την όπόγεια πολιτεία εργάζονται δούμισή χιλιάδες έργατες και κάθε χρόνο βγάζουν περίπου 735000 τόννους άκαθάρτο άλάτι. Το άλάτι αυτό το καθαρίζουν ύστερα στο κρατικό έργοστάσιο που

Ή αίθουσα των όρυχτων με τους πολυεταίους και την εικόνα της βασίλισσας Κίγκας σε' άλατισμένο νερό της Βιελίτσκας.

πιπλεί. Έπειδή όμως οι όχθες της λίμνης είναι άπόκρημνες και πολύ ψηλές άπαγορεύεται άδυστηρά να κίνη όποιοςδήποτε το μπάνιο του μέσα στη λίμνη ή να ρίξη μέσα βάρκα για να βγί περπάτο.

Παρακάτω βρίσκεται ή αίθουσα των όρυχτων. Είναι μια πελώρια σάλλα χοροδ, με πολυεταίους κρυμμένους από κρύσταλλα άλατιού. Στο βάθος βρίσκεται μια άνάγλυφη εικόνα, κρυμμένη κι' αυτή από άλάτι που παρασταίνει την βασίλισσα Κίγκα. Οι θαυμάσιες κολώνες της σάλλας αυτής, τα τραπέζια της, τα καθίσματα της είναι όλα από άλάτι. Και σ' ένα πελώριο κρυμμένο άλατιού, μες στη μέση της σάλλας έχουν σκαλίσει τον χαιρετισμό που λένε κάθε πρωί

για την ώρα βγάζει: 75000 τόννους άλάτι καθαρό κάθε χρόνο.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ Ο ΚΑΚΟΣ...

Λέγει μια φορά της μέλισσας ή σφήκα: — Άσκαδέρφη μου, το λόγο δεν έόρημα που σε γνοιάζεται, καθένας και σε θέλει. Μά πεθαίνω ή ζω του κόσμου δεν του [μέλλει] Κοίτα, τί φτερά, τί δαχτυλίδι μέση; Είμαι όπως και σύ, μά ο κόσμος — δεν [τ' άρσσει].

Μά κι' ή μέλισσα (που πονηριές γνοιάζει) σαν άνήσκη το λόγο της γνοιάζει: — Άσκαδέρφη μου, το βλέπω που όπο- [φέρε] Πουά να βρω άφορημή, μια που δεν την [ξέρεις] ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ (Ή άναδηροσίωση άπαγορεύεται).

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALEXANDRE ALANOR
και JACQUES CHRISTIAND

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Μία τρομακτική έφευρηση

— Έμπρός! Έμπρός! Έσού είσαι, Ζάκ;

— Ναι, Άνδρέα, έσού;

— Έγώ ο ίδιος. Μήπως έχεις μια στιγμή ελεύθερη για να σε ιδώ απόψε;

— Να έρθω άμέσως, αν με χρειάζεσαι. Άλλά τί τρέχει;

— Τίποτε. Μονάχα πώς σκοπεύω ν' αλλάξω επάγγελμα.

— Έσού; Μά τί σου συνέβη;

— Θά σου εξηγήσω.

Ο Ζάκ τή είχε χαμένει. Τό ήξερε πώς στο φίλο του τόν Άνδρέα έτύχαινε συχνά αυτό τό πράγμα, πότε νά πέφτῃ στό κινδύνου τῆς ἀπελπισίας καί πότε ν' ἀνεβαίῃ στό ὕψος τοῦ πῦρ ἀκράτητου ἐνθουσιασμοῦ. Έως τώρα ἕως δέν εἶχε ζητήσει ποτέ ἀπό κανένα ἀπό τοὺς φίλους του νά τόν βοηθήσῃ γιά νά περάσῃ αὐτῆς τίς κρίσεις τῆς ἀπελπισίας. Ἄπεναν ἐξ, ἐπειδή εἶχε πολὺ κλειστόν χαρακτήρα στίς στιγμές αὐτές ἤθελε νά μένει ὅσο τό δυνατόν περισσότερο μόνος του καί ἀπέφυγε κάθε συντροφιά. Λοιπόν, τί σήμκινε τό σημερινό τηλεφώνημα;

Τό κάτω, κάτω, αν εἶχε γίνει χημικός, αὐτός ο ἴδιος τό ἔχει θελήσει. — Ἐκεῖνο πού τόν τρώει εἶναι πώς θέλει ν' ἀνκαλύψῃ κάτι καινούργιο, ἔλεγε μόνος του ο Ζάκ. Θέλει νά κἀνῃ κάποια σπουδαία ἀνακάλυψη. Αὐτό εἶναι θετικό, καί ἀπόδειξίς πὼς ποτέ δέν μιλάει γιά ὅ,τι κάνει ἐταν κάθεται κλεισμένος μέσα στό ἐργαστήριό του, στό σπίτι του. Δίχως ἄλλο δέν δουλεύει γιά τό ἐργαστάσιο ὅλες αὐτές τίς ὥρες, τόν ξέρω καλά. Κάποιο πείραμα θά ἔκανε πού θά τοῦ ἀπέτυχε καί τώρα θέλει νά τό πετάξῃ ὅλα. Ὡς νά ἦταν ἀπαραίτητο νά κἀνῃ κάθε ἀνθρώπος κάτι πού θά τόν κίνη διάσημο καί δοξασιμένο. Ἄλλά ο ἄνδρας τὴν λέξα αὐτὴν τὴν εἶχε ἀπό τό σχολεῖο. Ἡ μὲνία του ἦταν πάντα οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ περίφημοι ἐφευρέτες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἀπό τότε ἦταν καλύτερος ἀπ' ὅλους μας στήν τάξη.

Κάνοντας αὐτῆς τίς σκέψεις ο Ζάκ ἐφθασε στό σπίτι τοῦ ἄνδρα, ἀποφασισμένος ἀπό τοῦ μιλῆσαι ἐντονα καί νά τόν καταδείξῃ γιά τίς ἀπογοητεύσεις του. Ἄλλά μόλις βρέθηκε ἀπέναντί του, ὅλη του ἡ ὁρμή κόπηκε μέ μιὰς.

Οἱ δύο φίλοι ἀπέφρουαν νά κοιταχτοῦν κατάμικτα γιατί φοβόνταν καί οἱ δύο τους μήπως τὰ μάτια τους μιλῶσαν πὼς γρήγορα ἀπό τό στόμα τους. Καί εἶχαν νά μιλήσουν γιά σο-δικρά ζητήματα.

Ο Ζάκ δέν ἀπέβραλλε γι' αὐτό ἀπό τὴ στιγμή πού εἶδε τό ὄρος τοῦ ἄνδρα.

— Μοῦ τηλεφώνησες, εἶπε, λοιπόν, καθώς βλέπεις, ἦρθα.

— Δέν φαντάζομαι νά σ' ἐβγαλα ἀπό τὴ δουλειά σου.

Φράσεις περιττές. Ἐξήφρα:

— Γιά κοίταξέ με, εἶπε ο ἄνδρας.

— Ναι, δέν μοῦ φαίνεσαι καί πολὺ στό κέρμα σου.

— Εἶμαι ἕνας σπουδαῖος ἐφευρέτης ἀνακάλυψα ἕνα ἐκρηκτικό μίγμα πού ἡ δύναμή του εἶναι καταπληκτική.

— Μπράβο!

— Ἡ δύναμή του εἶναι τριπλάσια, τό λιγώτερο, ἀπ' ὅλες τίς γνωστῆς ἐκρηκτικές ὕλες.

— Εἶσαι βέβαιος; μά αὐτό εἶναι θαυμαστό.

— Δυστυχῶς, δέν μοῦ μένει ἀμφιβολία. Σαναρχίζω τὰ πειράματά μου κάθε φορά ἀπό τὴν ἀρχή, κἀνω καί ξανακἀνω τοὺς ὑπολογισμούς μου, ἀλλά τό ἀποτέλεσμα βγαίνει πάντοτε τό ἴδιο.

— Ἐ, καί γι' αὐτό ἀπελπίζεσαι; Ἐπί τέλους βλέπεις πραγματοποιημένο τό ὄνειρο τῆς ζωῆς σου: νά γίνῃς ἕνας μεγάλος σοφός, χρήσιμος στήν ἀνθρωπότητα.

Ἐπιτέλους ο Ζάκ φανέρωνε στόν ἄνδρα τὴν ιδέα πού εἶχε πάντοτε γι' αὐτόν. Ὡς τώρα δέν εἶχε τολμήσει νά μιλήσῃ ελεύθερα μαζί του γιατί ο ἄνδρας ἀπέφρουγε μέ κάθε τρόπο νά γίνεται συζήτηση γιά τόν ἑαυτό του. Ο Ζάκ ἕως εἶχε ψυχολογῆσει καλά τόν φίλο του.

Καταπατώντας τίς οικογενειακές παραδόσεις ο ἄνδρας εἶχε τό θάρρος νά ἀρνηθῇ νά σπουδάσῃ νομικά καί νά γίνῃ συμβολαιογράφος ὅπως ο πατέρας του, ὅπως ο παππούς του, ὅπως ο προπάππος του, ὅπως οἱ Μπορέ, ἀλλά νά ἐπιδοθῇ στή χημεία.

Ἐπάλαιψε σκληρὰ καί μέ τοὺς ἄλλους καί μέ τόν ἑαυτό του.

Πότε γοητευμένος ἀπό τὴ μυστήρια πού ἐξήχνιαζε ἄφηνε τὴν φαντασία του νά τρέχῃ ελεύθερα μαζί μέ

τίς ἐλπίδες του. Καί τότε φανταζόταν τόν ἑαυτό του μεγάλο κι' ἐνδοξο! ἔκανε καταπληκτικῆς ἀνακοινώσεις στήν Ἀκαδημία, οἱ δημοσιογράφοι τόν κινηγοῦσαν γιά νά τοὺς δώσῃ συνεντεύξεις, ὅλα τὰ λεξικά ἀφιέρωναν γι' αὐτόν ἰδιαίτερα ἄρθρα... Ἄλλοτε πάλι ἀπελπίζοταν μέ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του κι' ἔλεγε πὼς δέν θά γινόταν ποτέ του τίποτε παραπάνω ἀπό ἕνας ἀσήμαντος χημικός, ἴσως πὼς εὐδυνειδίχτος ἀπὸ τοὺς πολλούς, ἀλλά ἐλάχιστο ἱκανώτερός τους καί ἡ συμβολή του στήν πρόοδο τῆς ἀνθρωπότητας δέν θά ἦταν μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι ἐνός γραφιά σ' ἕνα ἐπαρχιακό συμβολαιογράφο.

Καί νά, πού τώρα βγήκε ἀπὸ τὰ συνειδησιμένα καί τὰ κοινὰ, φάγοντας καί μελετώντας πάντα μόνος του ἐφθασε σ' ἕνα ἀποτέλεσμα μοναδικό, ἀπραδῶκητο, πού οὔτε ο ἴδιος δέν τό φανταζόταν.

Τί ἦταν ὅμως ἡ ἀνακάλυψή του; Ἐνα ἐκρηκτικό μίγμα!

— Μπορεῖς νά μοῦ πῆς σὲ τί χρησιμεύει ἕνα ἐκρηκτικό μίγμα;

— Ἐ, ξέρω γώ... χιμ! χιμ!... γιά νά μπορῇ κανεὶς νά τρυπήσῃ τὰ βουνά καί ν' ἀνοίγῃ σήραγγες, ἀπάντησε ο Ζάκ.

— Μά βέβαια, μέ τό δικό μου μίγμα θά μπορούσαν νά τρυπηθοῦν οἱ ἄνδρες π. χ. μέσα σὲ μιὰ βδομάδα ἀπὸ τὴν ἕνα ἄκρη ὅς τὴν ἄλλη.

Καί στέκονταν ὀρθὸς ἐφώνασε:

— Τί σημασία ἕως ἔχει αὐτό τὸ ἐλάχιστο ὀφέλημα μπροστά στίς ἀνυπολόγιστες καταστροφές πού μπορεῖ νά προκαλέσῃ ἡ ἀνακάλυψή μου; Ἄς γίνῃ γνωστὴ παραξένω καί αἰριο θά ἐφθανε μιὰ λίτρα ἀπὸ τό μίγμα αὐτό γιά νά γίνῃ στάχτη τό Παρίσι καί γιά νά βομβαρδισθῇ ἡ Μασσαλία μέ κανόνα στήμενα στό Βλαδιβοστόκ...

— Μά γιατί ἐξάπτεσαι ἔτσι;

— Ὡς ἔπρεπε ν' ἀπαγορεύσουν τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἀνακάλυψής μου γιά βλαβερούς σκοπούς. Ὅταν θά παραδώσω τό προνόμιο, θά γράψω ἀπέξω ἀπὸ τὸν φάκελλο: «**Κίνδυνος-θάνατος! Νά μὴ χρησιμοποιηθῇ παρὰ μονάχα ἀπὸ ἀγαθῶς ἀνθρώπους**».

Ο ἄνδρας μιλοῦσε μέ μεγάλη πίκρα. Φαινόταν σάν νά μισοῦσε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του.

Ὡς ἄλλοτε λυπήθηκε νά καταστρέψῃ τὰ χαρτιά μέ τίς σημειώσεις του καί τοὺς χημικούς τύπους. Μιὰ μῆτερα δέν σκετάνε ποτὲ τὸ παιδί της, ἔστω κι' ἂν εἶναι κακό καί ἀσχημα.

Κι' ὄχι μόνο δέν τὰ κατέστρεψε ἀλλὰ δέν μπορούσε νά κρατηθῇ νά πηγαίῃ πότε-πότε ν' ἀνοίγῃ τὸ συρτάρι ὅπου τίς εἶχε κρυμμένες καί νά τοὺς ρίχνῃ μιὰ ματιά. Ο Ζάκ τὸν εἶχε πείσει πὼς μιὰ καί εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη, ἦταν ἀνομισητήγητο πὼς θά ἔκανε καί ἄλλες καί ἡ ἔρα των χαρτιῶν τοῦ ἔδινε αὐτοπεποίθησιν.

Ἐνα βράδυ ἕως, διαν-πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὸ συρτάρι, εἶδε πὼς τὰ χαρτιά εἶχαν χαθεῖ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ ἀγνωστὴ ἐπισημοποιήσιν

— Παιὶς ἐμπῆκε ἔδω μέσα ὅσο ἔλειπα, Βαρνάβα;

— Ἐγώ, κύριε.

— Ἐσὺ βέβαια, τό ξέρω, Βαρνάβα, ἀλλὰ ἀπὸ σένα, δέν μπῆκε κανεὶς ἄλλος, δέν ἦρθε;

— Πῶς, κύριε, ἦρθε ἡ μητέρα σας.

— Βαρνάβα, μὴν κάνεις τὸν βλάκα, σοῦ μιλῶ γιά κανένα ξένο, ὄχι γιά τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ. Λοιπὸν δέν ἦρθε ἄλλος κανεὶς;

— Κανεὶς.

— Μόνο ἡ μητέρα μου κι' ἐσὺ;

— Ἄ, ὄχι, ἦρθε καί κάποιος ἄλλος, ἀλλ' αὐτό τό γνωρίζει ο κύριος, ἦρθε ἡ γραμματεὺς σας.

— Ἄ ἡ γραμματεὺς μου ἦρθε;...

— Εἶναι μιὰ δεισιμασύνη πολὺ εὐγενική καί μέ πολὺ καλοὺς τρόπους. Ο κύριος θά μοῦ ἐπιτρέψῃ, νά τόν συγχάρῳ πού ξέρεῖ τόσο καλά καί διαλέγει τό προσωπικό του. Μά τὴν ἁμορφῆ αὐτὴν κοπέλλα καί μέ ἐμένα ο κύριος θά φθάσῃ πολὺ ψηλά.

— Τὴν βρίσκεις ἁμορφῆ τὴν γραμματέα μου, Βαρνάβα;

Ἡ σκέψιν τοῦ ἄνδρα πῆγε στήν κυρία Τεννοσῶ, μέ τὴν πελώρια περιφέρειά της, τό κόκκινο καί τριχωτό πρόσωπό της καί τὰ μωπικὰ μάτια της, πού τοῦ ἔκανε τὴν δακτυλογράφο στό ἐργαστάσιο. Ο χαρακτήρισμός λοιπὸν τοῦ Βαρνάβα τοῦ ἔκανε κάποια ἐντύπωση.

— Ὡ κύριε, ἐγὼ πρώτα ἀπ' ὅλα δέν ξέρω ἀπὸ αὐτά, κι' ὀστερα ἡ δική μου ἡ γνώμη βέβαια δέν ἔχει καμμιὰ ἀξία. Δεύτερον εἶμαι πολὺ διακριτικός, γιά νά δώσω ἀπάντησιν σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν. Καί τρίτον μοῦ φαίνεται πὼς τὰ πρόσόντα πού ζητάει κανεὶς ἀπὸ μιὰ δακτυλογράφο δέν εἶναι...

— Βαρνάβα, σὲ ρώτησα καθαρά καί σοῦ ζητῶ νά μοῦ ἀπαντήσῃς καθαρά; Βρίσκεις τὴν γραμματέα μου ἁμορφῆ;

— Μήπως ο κύριος ἔχει σκοπὸ νά

ἐγκαταλείψῃ τὴν μοναχική ζωὴ καί τίς μελέτες του;

— Βαρνάβα, σὲ ρωτῶ ἐγὼ καί ὄχι ἐσὺ. Σὲ διατάσσω νά μοῦ μιλήσῃς σχετικὰ μέ τό πρόσωπο πού ἦρθε σήμερα τό ἀπόγευμα καί μπῆκε στό ἐργαστήριό μου.

— Ὡ, κύριε, μά κανεὶς δέν μπῆκε σήμερα τό ἀπόγευμα στό ἐργαστήριό σας.

— Μά τώρα ἐσὺ ο ἴδιος δέν μοῦ εἶπες ὅτι...

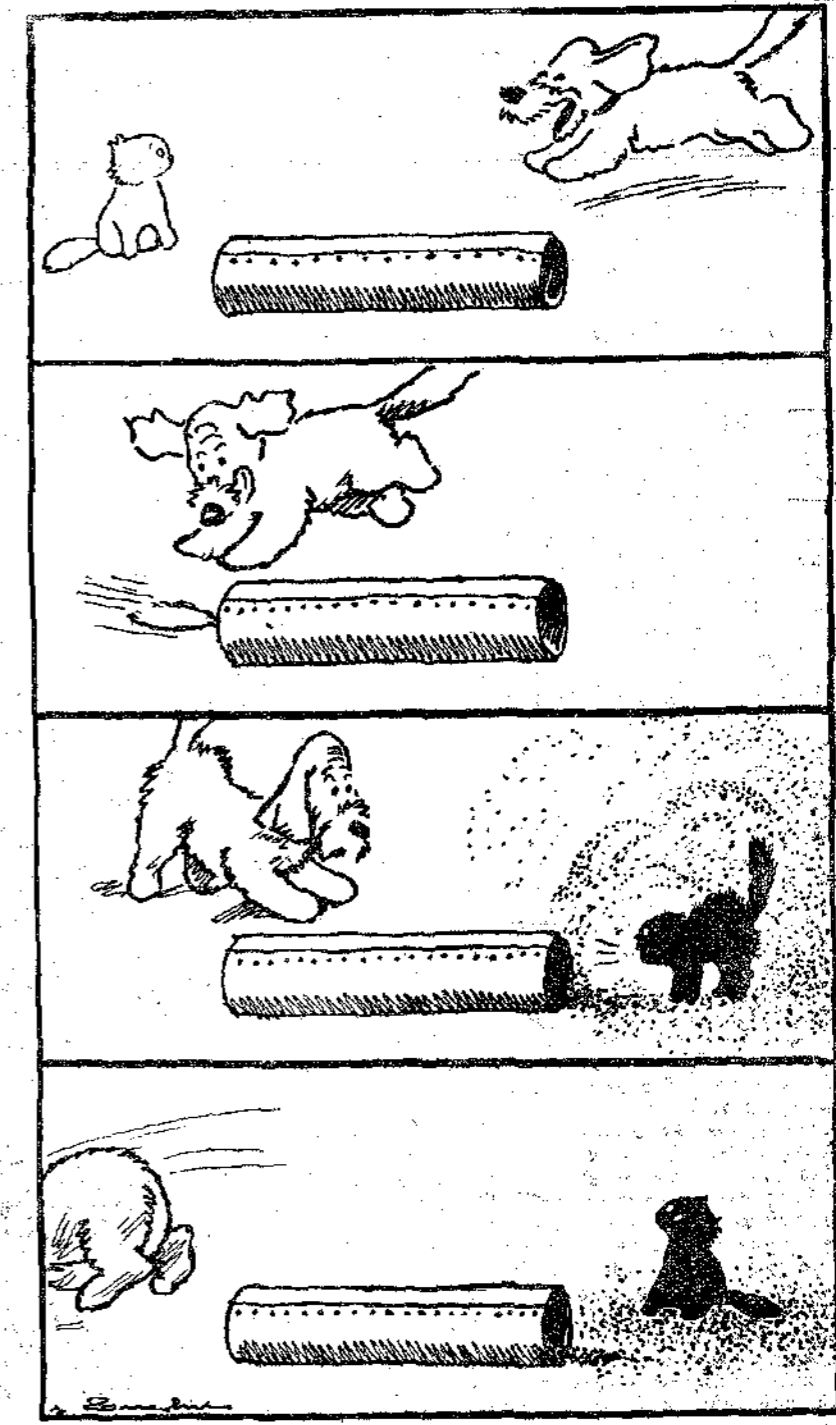
— Ο κύριος μέ ρώτησε ἂν ἦρθε κανεὶς ἀπὸ σπῆτι τὴν ὥρα πού ἔλειπες εἶπα ναι, μά δέν εἶπα πὼς τό πρόσωπο αὐτό μπῆκε μέσθ ἐργαστήριο. Ο κύριος μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει ν' ἀφήνω τὰ μπαίῃ κανεὶς ἔδω μέσα γιὰτί πολλὰ ἀπὸ τὰ φάρμακα πού βρίσκονται ἔδω μέσα εἶναι δηλητηρία καί ὅταν μοῦ πούν ἐμένα κάτι...

— Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Βαρνάβα, τελείωνε!

— Αὐτὰ τὰ λέω γιά νά ἐξηγήσω

ΠΩΣ Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ ΕΓΙΝΕ... ΠΙΣΣΑ

[ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 4 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ]

στον κύριο πώς άκόμη κι' αν ή γραμματεὺς τοῦ κυρίου, πού ἐγώ τήν βρισκω ἁμορφη, αὐτό τὸ ξαναλέω μιά και με ρωτήσατε, τή βρισκω πολλὴ ἁμορφη. . . ἁμορφη. . . ἁμορφη εἶναι κάτω ἀόριστο, γενικὸ, καλύτερα ταιριάζει νὰ πῶ πὼς εἶναι λεπτοκαμωμένη, κομψή, γλυκειά με μιά λέξη, χαριτωμένη.

— Καί γένια, δέν ἔχει;
— ὦ, κύριε! ὦ, κύριε! θέλετε ν' ἀστείυθητε βέβαια!
— Λοιπὸν τότε σίγουρα δέν εἶναι ἡ κυρία Τεγνονοῦ.
— Ἄ, ὁ κύριος ἔχει. . .
— Μὴ σὲ νοιάζει, Βαχράβα, ἔξα κολοῦθησε.
— Καί, μὰ ἐγὼ εἶχα σκοπὸ νὰ ἐξακολουθήσω ἀλλὰ ὁ κύριος μεκοψε πού με ρώτησε γὰ τὰ γένια.

— Ἐλα, ἔλα. Τί σοῦ ζήτησε λοιπὸν αὐτὴ ἡ κυρία;

— Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ἔλεγα στον κύριο και θὰ τοῦ τὰ ἐξηγοῦσα ἔλα ἀν ὁ κύριος δέν μ' ἔκοβε ἐληθῶρα. Ἐτοί δέν θὰ τελειώσω βέβαια ποτέ. Ξαναρχίζω λοιπὸν: ἀκόμη κι' αν ἡ δεσποινίς αὐτὴ πού δέν τήν λένε κυρία Τεγνονοῦ δέν με παρακαλοῦσε νὰ τὸ κάνω, δέν θὰ τήν ἀφηγα νὰ μῆ ἐδῶ μέσα νὰ πάρη τὰ χαρτιά ἀλλὰ θὰ τῆς τὰ πηγαῖνα μόνος μου.

— Τὰ χαρτιά! Ἐοῦ τὰ πήρες λοιπὸν;
— Μὰ δέν θ' ἀφηγα βέβαια ἕνα πρόσωπο πού δέν τὸ γνῶρίζω νὰ μῆ μῆσξ στο ἐργαστήριο τοῦ κυρίου και νὰ βαλθῆ νὰ ψαχουλεύη τὰ συρτάρια του! Κι' ἐγὼ ὁ καίμενος πού νόμιζα πὼς ὁ κύριος μου εἶχε κάθε ἐμπιστο-

σύνη και πὼς δέν ἐμπιστευόταν παρὰ ἐμένα μοναχά. . .

— Ὡστε λοιπὸν εὐὸ εἶσαι πού πήρες τὰ χαρτιά ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ συρτάρι. Καί τῆς τὰ ἔδωσες.

— Καί βέβαια τῆς τὰ ἔδωσα μιά και τὰ ζήτησες ὁ κύριος.

— Ἄ, εἶσαι, τὰ ζήτησες ἐγὼ! Βαχράβα, σὲ παρακαλῶ νὰ μου πῆς με δυὸ λόγια ἐλη τῆ συναμιλία σου με τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο και.

— Δέν μπορῶ.

Δέν μπορεῖς; Ἐοῦ, Βαχράβα;

— Μοῦ εἰπατε νὰ σὰς πῶ δυὸ λόγια. «Δέν μπορῶ» εἶναι δυὸ λόγια ἀκριβῶς. Ἐγὼ, κύριε, πέφτω γιὰ χάρι σας στὴ φωτιὰ και μάλιστα ἀπὸ τότε πού ὁ πατέρας σας μου ἔσωσε τὴ ζωὴ στον πόλεμο.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀπλώνεται παντοῦ ἡ βροχὰ γερὰ τὴ μάγια. Πάει πιά ἡ ἐντατικὴ ζωὴ τῆς ἡμέρας. Ἐνας καινούργιος ρυθμὸς ἀρχίζει, νοχέλεια και μουτήριο, κάτω ἀπὸ κουρασμένο.

Κουράστηκε κι' ἡ θάλασσα νὰ χτυπιέται ὀλημερίς και νάφρξει. Κούφιος και σιγανὸς εἶναι τώρα ὁ βόσκος τῆς, ἀγωνία ἐτοιμοθάνατου. Πονετικά ἀπλώνει ἡ νύχτα τὸ σάβυνο τῆς και τὸ φεγγάρι δαυλάζει νὰ φανῆ μὴν τύχη και ταρᾶει τὴν ἁρμονία τὴν πένθιμη.

Γλυστράνε σιγανά οἱ βαρκούλες. Καταράχτες εὐθυμίας δλδδρόσοι ξεχύνονται ἀπὸ γέλια κρουσταλλένια και τραγοῦδια κεφάλια και φωνῆς κι' ἡμιλίας.

Ἀπομακρύνονται σιγά-σιγά ὡς πού χάνονται. Μονάχα, σὸν ἄφρός, διακρίνονται μακριὰ οἱ βάρκες. Εἶναι κι' αὐτὲς θιωκὲς με τὸ περιχόμενό τους. Ἐλαφρὲς, ἁμορφες, γελιπυμένες. Εἶναι καμωμένες γιὰ τὴ χαρὰ. Πόσο διαφορετικὲς ἀπ' τὴς μεγάλες ἀσχημὲς βαρβαρικές. Ἀδελφὲς φέγγουν κάτω μέσα τὰ χαράματα γιὰ τὴ δουλειά. Τρίζουν οἱ σαρμοὶ ἀπ' τὸν κόπο τὸ φιλότιμο και τὴν προσοχθεῖα νὰ βγῆ τὸ ψωμί τὸ γλυκὸ ψωμί τῆς φαρμάκας. Οἱ φαρμάδες τὸ βραδύ γυρίζουν κουρασμένοι. Τὸ ἴδιο κι' οἱ βάρκες τους. Κανεὶς δέν ἔχει ἀέρι γιὰ γέλια και τραγοῦδια. Κοιμούνται νωρίς γιὰτι αἰσιο χωρίς πάλι θὰ πιάσουν δουλειά. Εἶναι ἐργάτες αὐτοί. . .

Ἐρῶ και κάτω ἄλλες βαρκούλες πού σὲτε διάσεκεδᾶζον, σὲτε δουλεύον. Κρέμονται μονάχα ἀνάμεσα σὸν ἔαρτια τῶν καραβιῶν. Ὅλοι οἱ ἀνέμοι τῆς χτυπιάνε ἀλύπητα. Οἱ βροχὲς τῆς μουσκεῖον, τὰ κῆματα λυσσασμένα προσπαθοῦν νὰ τῆς ἀρπάξουν. Ἀδελφὲς ὁμῶς περιμένον μ' ὑπομονή. Περιμένουν τί;

Κάποια νύχτα στοιχειωμένη πού θὰ σφυρίξῃ ὁ ἀέρας ὑπουλά και θὰ στενάζῃ λυπημένα τὸ καρᾶνι σὸν νὰ ἔρη πᾶς ἐφτίσε ἡ στεργὴ του ἄρα κι' οἱ ψυχὲς ἀπελιπιμένες θὰ προσευχονται κρυφάμενες ἀπ' τὸ φόβο και τὸ κῆματα θριαμβευτικά θὰ καγγάζουν ἴσως κι' αὐτὲς θὰ παίζουν τὸ ὄλο τους. Θὰ σᾶσιν τὸσες ὑπάρξεις, θὰ τῆς πᾶνε σ' ἀσφαλισμένο μέρος κι' ὑστερα. . . Μὰ τί ἔχει γὰ κἀνή ἡ συνέχεια;

Ἐτοί στον ἕσπομο μερικὸ ἀνθρωποὶ μ' ἀσθητικο ἑξωτερικό, ταπεινοὶ κι' ἐσχημοί, σὲ μιά στιγμή δείχνουν ὄλη τὴ φλογερὴ λάμψη τῆς πικραμένης τους ψυχῆς, ὄλο τὸ ὕψος τῶν αἰσθημάτων πού φωλιάζουν μέσα τους. . .

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τὸ ταξίδι τὸ μελετοῦσαμε τώρα ἡμέρες και ἡμέρες. Μὲς ἦταν πολλὸ ἐπιθυμητὸ γιὰτι μὰ τὴν ἀλήθεια ἡ διαμονὴ μας στὴν Ἀθήνα ἦταν ἀνυπόφορη μ' αὐτὴ τὴν ζῆστη. Καί στὸν τέλος ἀποφασίσαμε νὰ φύγουμε τὴν Δευτέρα ἡ χαρὰ μας ἦταν ἀπεριγράπτη. Μόλις βγάλαμε τὰ εἰσιτήρια ἐτοῦξα νὰ ἀποχαιρετήσω τῆς φίλες μου. Ὅλο γελοῦθα κι' ἔκανα ἀστεῖα. Ἀπὸ σὲ νὰ περᾶξε λιγάκι τὴν Μαρίνα και εἶπε μιά στιγμή:

— Δέστην θὰ φύγῃ και χαιρετᾶ κιόλας! Ἡ ἀγαπημένη μου φίλη! Ἐρῶνε τὸ ζήτημα ὑποκειμενικά. Δέν φανταζόταν πὼς ἐκεῖνο πού αἰσθανόταν ἦταν πολλὸ διαφορετικό ἀπ' ὅτι αἰσθανόμωνα ἐγὼ. Ὅταν φεύγει κανεὶς γιὰ ταξίδι κι' ἴδιως τέτοια ἐποχὴ—καλοκαίρι—εἶναι πάντοτε χαροπότερος. Ἐνὸ ἐκεῖνος πού μένει εἶναι διπλὰ λυπημένος. Καί γιὰτι ἀποχωρίζεται τοὺς φίλους τους και γιὰτι μένει σὲ ἴδιο μέρος. . .

Κι' ὕστερα τὸ προσώπκι τῆς Γιάννας. Φανέρωνε τέτοια σβφορότητα και ἐπιθυμία ὅταν ρώτησε τὴν μαμά τῆς:

— Μαμά, θὰ πάμε και μεῖς καμμιὰ ἡμέρα;

Στὸ μικρὸ μυαλοῦδάκι τῆς δέν ὑπῆρχε ἡ σύγκριση μετὰ τῶν ἀπυστάσεων. Ὅλο γελάσαμε.

Ἡ Κάτια δέλησε νὰ τῆς ὀρκιστῶ πὼς θὰ τοὺς γράφω. Μι' ἀγαποῦν τόσο!

Ἐπειτα ὅταν γύρισα σὲ σάτι οἱ φοβίρες οἱ μεγάλες. Νὰ βροῦν τὰ ροῦχα ἀπ' τὰ μπαούλα νὰ ἐτοιμασθοῦν σὲς βαλίτσες κλπ.

Στὸν Πειραιά! . . . Στὸ πλοτο! . . . Ἀποχωριστοῦμε τοὺς συγγενεὶς μας πού μὰς κατέβασαν. Κοντεύουμε νὰ φύγουμε! Κάτω στὴν παραλία ἔχουν μείνει ἕνας ἑξάδελφός μας και μιά φίλη τῆς ἀδελφῆς μου. Ἡ ἀδελφὴ μου εἶναι συγκινημένη, σχεδὸν δακρυσομένη. . . Κι' ὁμῶς ἦταν τὸ ἴδιο χαροπὸμνη και ἐνθουσιασομένη με μὲνα προητέτερα. . .

Ἡ ἀγκυρα σηκώνεται! . . . Δέν διακρίνουμε πέρα τὰ μαντήλια πού κουνῶν οἱ ἀνθρωποὶ τῆς παραλίας. Πᾶνε κι' αὐτοί! . . . Μερικὲς παραλίες ἀκόμα κι' ὕστερα τὸ ἀπέραντο γαλάζιο.

Σιγά-σιγά ὁμῶς ὅσος κἀθησαν οἱ παραλίες ἐπὶ χάρθηκε κι' ὁ ἐνθουσιασμός μου. Δέν συλλογίζομαι πιά τί με περιμένει ἀλλὰ τί ἀφησα.

Τῆς φίλες μου, τὸ παιχνίδια μας, τῆς βόλτες μας, κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Ἀθήνα με τῆς φοβερὲς τῆς ζῆστης.

Ἡ ἀπόσταση πού μὰς χωρίζει μεγαλώνει. . . Φοβοῦμαι! . . . Τί; Δέν ἔαίρω ἀκριβῶς ἀλλὰ. . . ἴσως τὴν θάλασσα. Φοβοῦμαι μήπως μείνη πάντα ἀνάμεσο μᾶς. Κουταμάρες!

Ἄνω κάτω ἀστεῖο στὴν ἀδελφῆ μου γιὰ νὰ περᾶσῃ ἡ μελαγχολία. Γελοῦμε, ἀλλὰ πόσο λίγο! . . .

Τί τὸ θέλετε! Ὁ χωρισμός ἀπὸ πρόσωπα ἀγαπητὰ εἶναι πάντα πικρὸς, ἔστω κι' αν ἔξορουμε ὅτι θὰ πάμε σὲ φῶτα μέρη κι' ὅτι θὰ γλυτώσουμε ἀπ' τῆς καλοκαιρινῆς. . . δροσοῦλες τῆς Ἀθήνας. Διεπρόσασθη [B]

ΠΑΙΔΑΚΙΑ

— Ὁά! . . . Ὁά! . . . Ἐπὴνησε ἡ Μπεμπέκα, κι' ὁμῶς βάλθηκε νὰ φωνάξῃ μ' ὄλη τῆς τὴ δάναμη τὴν μαμά τῆς. Ἄμὲ, τί ἄλλο σημαίνει τὸ ἀδιάκοπο κείνο «Ὁά» παρὰ. . . «Ἐλα, μαμά»!

Τέχχει ἡ φιλόστοργη μαννούλα, γογγύρα, νὰ τὴν ἡσυχάσῃ. . . Τὴν βλέπει κι' ὄλα ἀπ' τὴν πόρτα, νὰ προσπαθῆ με τὰ χέρια και τὰ. . . πόδια, νὰ βγάλῃ τὴν κουνουπιέρα. Μὰ δέν τὸ κατορθώνει. . . Πλησιάζει ἐκεῖνη τὴν τραβᾶ, ἀπότομα, και σκύβει πάνω ἀπ' τὴν κουνούτσα.

— Τσᾶ-ᾶ, μπεμπέκα! . . . Νά, ἦρθε ἡ μαμά! . . .

Ἄ! τί χαριτωμένο χαμῶγελο ἀπλώνεται σὲ προσοπάκι τῆς μπεμπέκα! Τὰ ματάκια, δακρυσομένα ἀκόμα λάμπουν, ἡ γλωσσάτσα ἀρχίζει νὰ ψελλίξῃ. Ἐχει δικιά τῆς γλωσσα ἡ μικρούλα. Ἐρῶνε τί λέει τώρα; . . . Πὼς εἶναι εὐχαριστημένη, πὼς πεινά, πὼς θέλει νὰ τὴν σηκᾶσουν. . .

— Ἐλα γὼ νὰ τὸ σηκᾶσω τὸ χρυσὸ μου. Νὰ τοῦ δώσω νὰ κἀμῃ, μᾶμ, μᾶμ!

Ἀφροσιωμένη ἡ μητερούλα με τὴν κοιτάτσα τῆς, δέν προσέχει μιά σκιά πού γλυστᾶ στὴν κἀμάρα σιγά. Εἶναι ὁ Μπέμπης, τ' ἄλλο τῆς παιδάκι. Κιτὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς και. . . συσφῶναι τὸ χεῖλάκι. Καλὲ, δέν τοῦπανε πὼς μόνο αὐτὸν ἀγαποῦν; Γιὰτι χαϊδεῖον τὸτε τὴν ἀδελφούλα του; . . .

Γυρίζει ἐξάφνιασομένη ἡ μαμά σὲ ἀκουσία μὲς δαλῆς φωνούλας πού τῆς λέει παρακονετικά: «Δέν μ' ἀγαπάτε πιά ἐμένα;» Βλέπει τὸν Μπέμπη, ἐτοῖμο να κλάψῃ. Καταλάβαινε τί γίνεται στὴν ψυχὴ του, σκύβει και τὸν φιλεῖ.

— Γιατί δέν σ' ἀγαποῦμε Μπέμπη μου; Ἐπειδὴ χαϊδεῖς λίγο τὴν Μπεμπέκα; Μὰ δέν εἶπαμε πὼς εἶναι κι' αὐτὴ καλὸ παιδάκι; Πάντα βέβαια σὸ θεῖες τὴν περισσότερο ἀγάπη μας. Ἐλα τώρα πὲς τίποτα στὴν ἀδελφούλα σου. Κοίταξε πὼς σοῦ γελᾶ. Σ' ἀγαπᾶ πολλὸ και κείνη, και σὲ λίγο θὰ σὲ τὸ λῆ και μὴν τῆς.

Παρηγορήθηκε ὁ μικρούλης. Σκύβει και φιλεῖ τὸ μωροδάκι. Τώρα μόνο προσέχει τί χαριτωμένο εἶναι. Κι' ἀπὸ πάλι δέν βρίσκει ἄλλο τρεῖπο νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰ του παρὰ νὰ τοῦ γύρη λίγο με τὰ κοιτάτσα κερᾶκιο, μιά ἀρχὴ ἀπ' τὰ κολλιά του.

Κι' ἡ μητερούλα τὸ κοιτάζει τρισυγχισημένη.

Γαρυφαλο [A]

37^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΣΤΗΝ «ΔΙΑΠΛΑΣΙ» ΤΟΥ 1937

Μόνον μ' ἕνα ζωηρὸ και γενναῖο Ξεσπάθωμα μπορεῖ νὰ ξαναγίῃ τὸ φυλλάδιο δωδεκασέλιδο. Ὅσο περισσότεροι συνδρομηταὶ θὰ ἐγγράφονται, τόσο συχνότερα θὰ εἶναι τὰ δωδεκασέλιδα τοῦ χρόνου.

Ο ΠΩΣ σὰς εἶπα σὲ «Νέα τοῦ 1937» οὔτε μόνη σὸν πρῶτα μπορῶ πιά νὰ ἐκδίδω δωδεκασέλιδο φυλλάδιο καθ' ἑβδομάδα — μὲγάλος κόπος γιὰ μένα — οὔτε τὰ μέσα μου ἐπιτρέπουν νὰ πάρω ἀνθρώπους γιὰ νὰ με βοηθοῦν. Θὰ ἐπρεπε γι' αὐτὸ ναῦζήσω τὴ συνδρομὴ, νὰ τὴν κάμω, ἀπὸ 100, τοῦλάχιστο 150 δραχμῆς. Δέν θέλω ὁμῶς νὰ τὸ κάμω, γιὰτι ἔξω πὼς τὰ περισσότερα παιδιὰ δέν μποροῦν νὰ πληροῦνουν παραπάνω ἀπὸ 100 δραχμῆς γιὰ τὸ περιοδικό τους. Ἐνας λοιπὸν τρόπος μένει: νὰ γίνον πολλοὶ νέοι συνδρομηταί. Ἐτοί ναῦζήσω οἱ πόροι μου ὅτε ναῦταποκρίνομαι σὲ ἔξοδα τοῦ δωδεκασέλιδου. Γιὰ φέτο, δέν ἐλπίζω βέβαια νὰ γίνον τόσοι, ὅσους νὰ βγάξω δωδεκασέλιδο κάθε ἑβδομάδα. Ἐλπίζω ὁμῶς νὰ γίνον ἀρκετοὶ ὅστε νὰ βγάξω ἀπὸ ἕνα ἢ ἀπὸ δυὸ τὸ μῆνα. Κι' αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ κυριώτερος σκοπὸς τοῦ ἐφετεινοῦ σας Ξεσπαθώματος. Ἐπειτα οἱ ἄλλοι ὄλοι. Γιατί τὸ Ξεσπάθωμα ἔχει πολλούς, πού οἱ καλλοὶ μου φίλοι τοὺς ἔξορουν. Ἐδῶ τοὺς ξαναλέω γιὰ τοὺς νέους:

Ἀπὸ χρόνια τώρα, τὸ ἔργο γιὰ τὴ διάδοσή μου, ἀσθῶρημα, τὸ ἔχουν ἀναλάβει τἀγαπητὰ μου τὰ παιδιὰ. Καί τὸ κάνουν τόσο καλὰ, ὅστε με ἀπαλλάτουν ἀπὸ τὴ φροντίδα, τὸ ἔξοδο και. . . τὸν κίνδυνο, νὰ στέλνω σὲς ἐπαρχίες «περιοδεύοντες» ἀντιπροσώπους» ἢ νὰ δημοσιεύσω ρεκαλίμης σὲς ἐφημερίδες. Τὰ παιδιὰ μου εἶναι ἡ ζωικανὴ μου ρεκαλίμα. Μὲ σπασταίνον σ' ἄλλα παιδιὰ πού δέν με γνωρίζουν, τὰ κάνουν νὰ μ' ἀγαπήσουν, νὰ θελήσουν νὰ γίνον συνδρομηταί, κι' ἔπειτα φροντίζουν νὰ εἰσπράξουν τὴ συνδρομὴ τους και γὰ μοῦ τὴ στείλουν ἀμέσως κι' ἀσφαλῶς — πρᾶγμα πού ὁ «περιοδεύων» δέν τὸ κάνει πάντα, χωριστὰ πού θὰ μοῦ κρατοῦσε πσοστά, ταχυδρομικά, ταξιδιωτικά και δέν ἔξω τὸ ἄλλο.

Κάθε χρόνο, ἐν ἄρκετὸ μέρα; ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς μου ἀποχωροῦν, εἶτε γιὰτι μεγαλώνουν πολλὸ, εἶτε γιὰτι δέν ἐδκολύονται πιά νὰ πληροῦνουν συνδρομὴ. Τὸ Ξεσπάθωμα ὁμῶς ἀναπληρώνει—και κάποτε με τὸ παραπάνω, — αὐτοῦ; πού φεύγουν, μὰ νέους, κι' εἶται ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν μου μένει πάντα, ἐπάνω-κάτω, ὁ ἴδιος. Τί θὰ γίνονταν χωρὶς τὸ Ξεσπάθωμα; Σὲ λίγα χρόνια θὰ ἔκανα ὄλους μου τοὺς συνδρομητάς και θ' ἀναγκαζόμουν νὰ σταματήσω. Βλέπετε λοιπὸν τί μὲγάλο καλὸ κάνετε ὅσοι μοῦ ἐγγράφετε συνδρομητάς.

Καί τὸ καλὸ αὐτὸ εἶναι τριπλό. Καλὸ σὲ μένα, καλὸ σὲ σὰς και—προπάντων—καλὸ σὲ παιδιὰ πού ξεσπαθῶνετε, δηλαδὴ πού τοὺς ἀνοίγετε τὰ μάτια, τὰ κάνετε νὰ γίνον

Διαπλασοῦλα και νὰ γνωρίζουν τὴ μεγαλύτερη ἔσος χαρὰ πού μπορεῖ νάξῃ, σὲ παιδικὰ κι' ἐφηβικὰ του χρόνια, ἕνα Ἑλληνόπουλο.

Νὰ λέτε γι' αὐτὴ τὴ χαρὰ στοὺς φίλους σας, πού δέν τὴν ἔχουν ἀκόμα σὲς πού τὴν ἔξορτε τόσο καλὰ. . . —Νὰ τοὺς δείχνετε τὰ φυλλάδια μου, τοὺς τόμους μου, τὰ Μικρὰ Μυστικά. . . Νὰ τοὺς ἀποτρέψετε νὰ παίξουν και νὰ διαβάσουν ἄλλα περιοδικὰ, πούδέν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία τους. Νὰ τοὺς λέτε πόσο θερμὰ με συσταίνει πτόυς μὴθητὲς και τῆς μαθητῆρες ὄλων τῶν Σχολείων τῆς Μέσης κ' ἱ Ἀνωτατικῆς; Ἐκπαιδευσοῦς τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας, και τὴ γράφει ἡ ἐκθεση τοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου: Ὁφείλονται, λέει, ἐθνικὴ ἐγνωμοσύνη σὸν ἴδρυτὴ και διευθυντὴ μου. Εἶμαι, λέει, ὁ βοηθὸς τοῦ Διδακτᾶλου κι' ὁ ἀχώριστος φίλος τῶν παιδιῶν. Ὅλα τὰ περιοδικὰ, λέει, πού βγῆκαν ὕστερ' ἀπὸ μένα, με μνησθήκαν. Κι' ὄχι μόνον τὰ περιοδικὰ, ἀλλὰ κι' οἱ συγγραφῆς σχολικῶν ἀναγνωστικῶν βιβλίων, ἀπὸ μένα, λέει, ἐμαθαν νὰ γράφουν γιὰ παιδιὰ και τὸ παιδαγωγικό μου σύστημα ἀκολοῦθησαν. Κι' ἄλλα περιοδικὰ εἶναι συστημένα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο. Ἀλλὰ κανένα με τὰ ἐνθουσιώδη και τιμητικά λόγια πού συστήθηκε ἡ «Διάπλασις». Τέλος, μὴ ξεχνᾶτε νὰ λέτε και γιὰ τὰ τόσο ἐκυστικά Νέα τοῦ 1937—γιὰ τὸ «Πρὸς τὰ Ἄστρα», γιὰ τοὺς «Τρεῖς Μικροὺς Σωματοφύλακες» και γιὰ ὅσα εἶπα σὲ προηγούμενο. . . Καί νὰ ἰδῆτε τί εὐκόλα τοὺς ἐλκύετε και θὰ τοὺς ἐγγράφετε. . .

ΟΙ ΟΡΟΙ τοῦ Διαγωνισμοῦ μένον οἱ ἴδιοι και, ὅσοι δέν τοὺς ἔξορτε, μπορεῖτε νὰ τοὺς ἰδῆτε σὲ τὸν Ὁδηγό σας. Ἰδού οἱ κυριώτεροι: Στὸν Διαγωνισμὸ τοῦ Ξεσπαθώματος θὰ λάβον μέρος ὄλοι οἱ συνδρομηταί ὄσοι θὰ ἐγγράφουν, ἀπὸ σήμερα ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου τοῦ ἐπιμένου ἔτους, νέους συνδρομητάς στὴ «Διάπλασι»; ἐφημερίδας, ἑξαμῆνους ἢ τριμῆνους, γιὰ τὸ 1937. Ὅποιος ἐγγράφῃ τοὺς περισσότερους, θάνακηρυχθῆ Κορυφαῖος και θὰ λάβῃ τῆς τιμῆς και ἀμοιβῆς ἀναφερόνται σὲ σχετικὸ κεφάλαιο τοῦ Ὁδηγοῦ. Χωριστὰ θὰ διαγωνισθοῦν οἱ Σῦλλογοι, κι' ὄποιος ἀπ' αὐτοὺς ξεσπαθῶσῃ γενναίωτερα, θάνακηρυχθῆ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων. Ἀλλὰ κι' ὄλοι ὄσοι θὰ ξεσπαθῶσουν, ἐγγράφοντες ἔστω κι' ἕνα μόνο συνδρομητῆ, ἔστω και τριμῆνο, θὰ ἔχουν κι' αὐτοὶ τὴν ἀμοιβὴ τους.

Τίποτε ἄλλο. Καί τώρα ἐμπρός! Περιμένα ταποτελεσοματὰ τῶν ἐνεργειῶν σας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἄγαθὸ [A]

ΟΙ ΜΑΡΜΕΛΑΔΕΣ

Τὴν ἡμέρα πού μᾶς ἐπισκέφθηκε ὁ «οἰκονομολόγος» ψήναμε ἀκριβῶς τίς μαρμελάδες μας.

Ὁ «οἰκονομολόγος» ἀρχισε ἀμέσως νὰ μᾶς ἐξηγῆ με πολλὰ λόγια, ἀριθμούς καὶ τύπους, πῶς εἶναι μεγάλη ἀνοησία νὰ κάνουμε τίς μαρμελάδες μας ἐπιτείν οι ἴδιοι, πῶς αὐτοὶ ἦταν μὴ συνήθεια τοῦ μεσαίωνα, πῶς λογαριάζοντας τὴν τιμὴ τῆς ζάχαρη, τῆς φωτιάς, τῶν βάζων καὶ ἰδίως τὸν καιρὸ πού χάνουμε, μᾶς συνέφερον πολὺ περισσότερο νὰ τρώμε τίς καλὲς κονοσέρβες πού μᾶς ἐρχονται ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια, πῶς τὸ ζήτημα εἶχε λυθεῖ καὶ καὶ πῶς σὲ λίγο κανεὶς σὲ τὸν κόσμο δὲν θὰ ἔκαμε κατὰ τέτοιο σφάλμα οἰκονομολογικό.

— Σκαθῆτε, κύριε, φώναξα. Ὁ ἐμπειροσὺ θὰ μὴ ποὺλεῖται ἀπὸ πού θεωρεῖ ὡς τὸ καλύτερο καὶ τὸ σπουδαιότερο; — Καὶ ποῦ εἶναι; φώτισε ὁ «οἰκονομολόγος».

— Τὸ ἄρωμα, κύριε, τὸ ἄρωμα. Ἀναπνεύσατε: ὅλο τὸ σπίτι μισχομυρίζει. Πόσο ἀγαρὸς θὰ ἦταν ὁ κόσμος δίχως τὴν μυρωδιὰ αὐτῆ!

Ὁ «οἰκονομολόγος» σ' αὐτὰ τὰ λόγια, γούρλωσε τὰ μάτια του. Ἐγὼ ἀναψα. — Ἐδῶ, κύριε, τοῦ εἶπα, κάνουμε τίς μαρμελάδες καὶ τὰ γλυκά μας μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ ἄρωμα. Τὸ ἠπόλοιο δὲν εἶχε σημασία. Ὅταν τὰ γλυκά εἶναι ἔτοιμα, εἰ, λοιπὸν, κύριε, τὰ πετάμε ἴσ' ἀπὸ τὸ εἶπα σὲ μὴ λυρικῆ ἐξορσῆ καὶ γιὰ νὰ θαμπώσω τὸν σοφὸ. Δὲν εἶναι ἀλήθεια. Τὰ τρώμε καὶ τὰ καλοτρῶμε γιὰ χάρι τῆς γλυκιάς μυρωδιάς τους. G. Duhamel Ἀνθιπέμνη Γαζία [B]

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Τὴ δευτέρη μέρα πού φθάσαμε στὴ Χώρα, πῆγαμε νὰ ἐπισκεφτοῦμε, τὸ μέγαρο πού μένει ὁ ἐπίσκοπος με τοὺς ἱεροποστολόγους, ἀρχιμανδρίτες κτλ. καὶ τὸ ὄργανο τὸ ὄργανο πού ἔχει ἰδρύσει γιὰ τὰ μικροῦλια τῆς ἐπαρχίας, πού μέσα καὶ βρίσκουν σπογγὴ καὶ προστασία.

Μόλις πῆγαμε, εἶδαμε τὸν πάτερ-Χριστόφορο πού τὸν γνωρίζαμε ἀπ' τὸ χαρτὶ. Αὐτὸς μᾶς γύρισε παντοῦ. Πρῶτα-πρῶτα μᾶς πῆγε στὸ κῆσο μέρος τοῦ κτηρίου, σ' ἕναν ἀμέτρο δρομάκι τοῦ δάσους πού ἀνάμεσα σὲ δύο γέφυρα δέντρα εἶναι ἕνα εἶδος γαφυράκι ἀπὸ περιπλοκάδες καὶ πινσέδες. Ἀπὸ κάτου εἶναι ἕνας ἑσταυρωμένος κ' ἕνα μικρὸ καντήλι, ἀνάμεσα στὰ κλαδιά τὸν φωτίζει. Σ' αὐτὸν ἐξομολογοῦνται τὰ παιδιά καὶ πολλὲς φορές ἐκεῖ προσεύχονται. Εἶδαμε κατὸν τοὺς κοιτώνες τῶν μικρῶν, πού τὸ καθένα στράνει μόνον τοῦ τὸ κρεββάτι του καὶ παιδεύονται πὸ θὰ τὸ κάνει πὸ ἴσιο, καὶ τὸ σολῶν με εἰκονίτσες, τὸ σχολεῖο τους, τὸ ἐπιπλοκεῖο, τὸ τσγγάρικο—μαθαίνουν καὶ τέχνες τὰ παιδιά—ἀκόμα καὶ τὸ μαντιλὶ τους με τὸ 10 πρόβατα.

Ἦταν γιορτὴ καὶ τὰ παιδιά δὲν εἶχαν σχολεῖο οὔτε δουλειά. Ἐπαιζῶν δια χαρούμενα. Ἦταν μὴ χαρὰ νὰ τὰ βλέπω κανεὶς, ζῶρη, καθαρὸν καὶ με τίς σκούρες ποδιτσες τους, νὰ τιτιβίζουν σὰν τὰ πουλιά.

Στὸ τέλος ἀνεβίκαμε στὴν ταράτσα νὰ δοῦμε τὸ ἡλιοβασίλεμα. Ἐνα παιδάκι ὡς δέκα χρονῶν καθόταν ἐκεῖ. Μόλις μᾶς ἀκούσε σηκώθηκε,

κ' ὁ πάτερ-Χριστόφορος τοῦ εἶπε νὰ πᾶν νὰ σηκώσῃ γιὰ Ἐσπερινό. — Ἀδύνατο αὐτὸ τὸ μικρὸ, εἶπε κάποιος.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ παπᾶς, ἀλλὰ ἂν ἔβρατε τί θησαυροὺς κλείνει ἡ ψυχὴ του! Ἄν θέλασε, θὰ σὰς πῶ μὴ μικρὴ ἱστορία γιὰ νὰ δῆτε τὸν πλοῦσιο σὲ καλοσύνη ἰσωτερικὸ κόσμον αὐτοῦ τοῦ ὄρφανου. Κάποια Κυριακῆ, μετὰ τὴν λειτουργία ὁ Σεβασμιώτατος, ὅπως συνήθως ἔκανε κήρυγμα σὲ τὰ παιδιά, στὸ τέλος δὲ τὰ ρώτησε: Πέστε παιδιά πῶς δὲν ἔχετε προστά σας ἐμένα, ἀλλὰ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ μᾶς, καὶ σὰς ρώτη εἰ θέλετε γιὰ νὰ σὰς δώσῃ. Σὰς εἶπε θὰ τοῦ ἀπαντήσωτε;

Ἐνα ἕνα τὰ παιδάκια ἀφοῦ σκέφθηκαν λίγο, ἀρχισαν νὰ λένε τίς ἐπιθυμίες τους: ἄλλο νὰ τὸ βοηθήσῃ νὰ γίνῃ χρήσιμος ἄνθρωπος, ἄλλο νὰ κερδίσῃ τὴν οὐράνη βασιλεία κ' ἄλλα πολλά. Τὸ παιδάκι πού εἶδαν—εἶναι καλλίφωνο καὶ τῶχουμε νὰ μάθῃ ψάλλῃς—προχώρησε καὶ κείνο καὶ εἶπε: — Πάτερ μου, ἐγὼ θὰ τοῦ εἴπω: Θέλω, Χριστέ μου, νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα πολὺ μεγάλο μαντήλι γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σκουπίζω τὰ δάκρυα ὄλου τοῦ κόσμου.

Ἐνα ὦ! ἔφυγε ἀθελα ἀπ' τὰ χεῖλιά μας ἐνὸς τὰ μάτια μας βούρκοσαν. Μείναμε ἔτσι σιωπηλοὶ κολλῆ ὄρα γιὰ νὰ κρῖνομε τὴν συγκίνησή μας. Ἀπὸλυτὴ ἡσυχία μᾶς τριγύριζε. Ἡ καρδιά του Ἐσπερινὸ μᾶς ἔβγαλε ἀπ' τίς σκέψεις μας. Κατεβίκαμε στὴν Ἐκκλησία πού τὴ φωτίζει τὸ φῶς τοῦ δειλνοῦ καὶ σὲ λίγο ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ ψάλλῃ ἔξαυριζε καθάριον σὰν τὴν ψυχὴ του. «Φῶς ἱλαρὸν Ἀγίας δόξης... Ἀρῶν [B]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 276ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Ἰδὲ Διάπλασιν τοῦ 1935, σελ. ...]

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1936, ἦτοι ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1935 μέχρι 30 Νοεμβρίου ε. ε., ἐδημοσιεύθη ἀποκλειστικὰ Ἀσκήσεις ἀπὸ τίς 43 Συλλογὰς πού ἐλάβα ἐνὸς τῆς προθεσμίας γιὰ τὸν 276ο Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων. Οἱ Συλλογὰς αὐτῆς ἦταν καὶ γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ Καλλιγραφίας. Ἀλλὰ σήμερον δημοσιεύθη ἀποτελέσματα μόνον τῶν Ἀσκήσεων (βραβεῖο δὴλ. κ' ἑκαστῆς τῆς Συλλογῆς ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὁραίων ἢ ἀπλῶς δημοσιεύσασιν Ἀσκήσεων πού εἶχε καθεμία). Τάποτελέσματα τῆς Καλλιγραφίας θὰ δημοσιευθοῦν χωριστὰ στὸ ἐρχόμενον.

- ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ δεοὶ δὲν ἐσημερίων στὸ τετράδιόν τους ἡλικίᾳ). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγνούλα [20Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδία [18Ε]—Δουλοῦ [18Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σανθομαλοῦσα [11Ε].—Σαρπηδὼν [16Ε].—Βοσκαραῶν [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκαστον: Ἀσχοπεργιώτης, Πιργίτης Σερβίν, Σεληνιώτικος Ὀρλίζαν, Τροῦπα σὲ Νερό, Κίτρινη Ἀράχη, Μπατεροπλάτ.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκαστον: Τζιά, Ἐδάγγελος Δ. Δημητριάδης, Πόλις τῶν Ὀνειρῶν, Στριανός.

- ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Προμάχος τῆς Ἐλευθερίας [20Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Αἰώνιος Θεόφιλος [20Ε]). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγνάθη [18Ε].—Χριστιάνη [18Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Βεδουίνος [18Ε]). ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κλέφτης τοῦ 21 [16Ε].—Γεώργιος Χ. Χαλαρόπουλος [16Ε].—Ντίνος, Θώρης [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκαστον: Θάλης Βλαστός, Ἄνθος Ἀνεμόνης, Βραϊλιάνη, Μικρὸς Σπουδασιῆς, Αὐγουστοῦλακο Λεβινὸ, Μόζακ, Σεληνιώτικος Βαράς.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκαστον: Ἄνθος τοῦ Ἰονίου, Ναυτιόπουλο τῆς Ἄνδρου, Ἀθῶν Ὑπαρχίς, Ἐγνῆς Δόκιμος, Πασχαλιάνη Λουλουδί, Ἀγγορολογιώτατος, Σπίθα, Γαρούφαλο, Περγεῦς, Λόγιαν.

- ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνικός Ἀετός [20Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κεραμιδῶς Γάτος [18Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

281ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἀσκήσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων αἱ δεοὶ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ μέχρι τέλους Ματίου 1937.

Ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Ἀύσων τροποποιεῖται. Θὰ γίνωνται ὄχι τέσσαρες, ἀλλὰ τρεῖς Διαγωνισμοὶ τὸ ἔτος, ἕνας καθε τετραμηνία. Ὄστε, ὁ 281ος πού προκηρύσσεται σήμερον, εἶναι τῆς Ἀ' Τετραμηνίας τοῦ 1937, ἦτοι Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου.

Οἱ διαγωνιζόμενοι στὸ ἐξῆς δὲν θὰ δικαιώσονται εἰς τρεῖς: εἴξῃ, ὅπως ἔως τώρα, ἀλλὰ εἰς δύο μόνον, τὴν Μεγάλην, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καὶ τὴν Μικρὰν, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω. Τὸ ὄνομα δηλαδὴ πού γίνεται εἰς τοὺς Ἐκτάκτους Διαγωνισμοὺς, θὰ γίνεσθαι καὶ εἰς τῶν Ἀύσων καὶ εἰς ὄλου γενικά. Ἡ Μεσαία Τάξις καταργεῖται.

Οἱ ἄλλοι δεοὶ μένουσι οἱ ἴδιοι ὅπως τοὺς ἔχει ὁ Ὀδηγός. Ὁ κυριώτερος εἶναι ὅτι οἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφονται στὸ ἰδιαιτέρο χαρτὶ τῶν Ἀύσων ἢ λυσοῦχαρτο πού κολλεῖται στὸ γραφεῖο μου. Ὅποιος θέλει λοιπὸν νὰ διαγωνισθῇ, πρέπει πρῶτα νὰγοράσῃ δύο δεσμίδες τέτοιο χαρτὶ. (Ἡ δεσμίς ἔχει ἀπὸ 18 φύλλα καὶ τιμᾶται δρ. 3,50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 5 γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ. Τὰ φύλλα πού θὰ περισσεύουν τὰ κρατῆ γι' ἄλλο διαγωνισμὸ). Ἡ προθεσμία πού πρέπει νὰ στέλλωνται οἱ λύσεις εἶναι γραμμένη στὴς Ἀσκήσεις καθε φυλλαδίου. Τοῦ σημερινοῦ π: χ.: οἱ λύσεις εἶναι δεκτῆς ὡς τίς 5 Φεβρουαρίου. Ἐχουν λοιπὸν καιρὸ δεοὶ θέλουν νὰ προμηθευθοῦν καὶ Ὀδηγὸν καὶ Ἀποσχαρτὸ γιὰ νὰρχίσουν νὰ στέλλουν.

Βραβεῖα θὰκονεμηθοῦν τὰ ὁριζόμενα (βλ. Ὀδηγὸ) εἰς τίς δύο Τάξεις χωριστά. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Α, τί ὄμοιο γιὰτὰ! φωνάζει ἡ μικρὴ Φώφη βλέποντας ἕνα ὄραιο ἄστρο γιὰτὰ πού πῆραν στὸ σπίτι.

— Εἶναι καὶ φρόνιμο, τῆς λέει ἡ μαμά της, δὲν κλαίει, ἔβρισε, ποτέ. Κι' ἡ μικροῦλα, πού κατὰλαβε τὸν ὄραινισμό: — Ναι, μ' αὐτὸ δὲν τὸ πλένουν με κρύο νερό!

Χρυσόβερρο

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀθήνα, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Δεκεμβρίου 1936

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπαγι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος με τὴν «Διάπλασιν», διοργανῶσε διορθομαδιαίες εἰδικὲς ἐπιμορφῆς γιὰ τὰ Ἑλληνοπούλα, τὸσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὄρα καὶ τῶν Ἑλληνοῶν παραινῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἐξῆς: Κάθε Σάββατο, ὄρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20 μ. κ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὄρα (9 ὄως 9-30) πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι κωιδικοὶ Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ δεοὶ ἔχουν ψευδώνυμο καὶ μὴ γράφουν, δεικνύονται καὶ ἔχουν ἀπάντησιν—ἐκτενῆσιν ἢ συντομώτερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χρόνου—στὴν Ἀλληλογραφίᾳ μου. Ἀυσανάγνωστα γράμματα, με ἔξθωρα μελάνι γραμμένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάω. Ἐπίσης δὲν δέχομαι γράμματα πού δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέπει νὰ πληρώσω δὲν εἶναι διπλοῦ. Νὰ τὰ συλλέξατε σὲ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βάζετε τὸ γραμματόσημό πού χρειάζεται.

Ἐπομνήσεις

Με τὸ σημερινὸ φυλλάδιο ἀρχίζει τὸ 59ον ἔτος καὶ ὁ 44ος τόμος τῆς Β' Περιοδῶν. Ἀνανεύσεται τὴν συνδρομὴ σας ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνός, γιὰ νὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰγοράσῃτε δύο τόμους μου με 60 δρ. τὸν ἕνα, ἢ ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου, γιὰ νὰγοράσῃτε ἕνα τόμο με τὴν ἴδια ἐκπτώσῃ.

Ἐσπομνήστε γενναῖα! Ὅσο περισσότεροι νὰοὶ συνδρομηταὶ θὰ γίνωνται, τόσο συχνότερα θὰ εἶναι τὰ δωδεκαμῆλα φυλλάδια.

Τὰ Ψευδώνυμά σας τοῦ 1936, ἀνεβλάτε νὰ τὰ ἔχετε καὶ τὸ 1937, πρέπει νὰ τὰ ἀνευθώσῃτε ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου. Ἀργότερα δὲν ἐγγυῶμαι πῶς θὰ τὰ βρῆτε ἐλεύθερα.

Μὴν ἐξοχῶσῃτε νὰ μοῦ στείλατε τὴ Σημείωσιν τῶν Ἐσθῆμων, κ' αὐτὴν ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου, ὅπως σὰς εἶπα στὸ προηγούμενον.

Τὸ καλύτερο δῶρο γιὰ τίς γιορτῆς εἶναι ὁ Τόμος μου τοῦ 1936. Τὸν βρῆκατε στὸ γραφεῖο μου ἄδουτο, καὶ χρυσόδουτο—σὲ λίγες ἡμέρας—στὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.

Ὅσοι δὲν ἔχετε, καλῶσι ἡ νῆσι, νὰ προμηθευθῆτε Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6 καὶ 7). Ὁ τροποποιήσας ἢ τυπωθῆσιν ἀργότερα χριστὰ καὶ θὰ σταλοῦν πρὸς ὄλου.

Ὅσοι θέλατε, νὰ πᾶρατε καὶ τὸ Σῆμα πού φοροῦν πρὸς διακρίσιν κ' ἀναγνώρισιν τὰ Διαπλαστούλα. (δρ. 25 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 30).

Πνευματικὸ Ἀσκήσις.—Ἐγὼ λάβει πολλές ἀπὸ πολλοὺς κ' ἀπὸ σήμερον ἀρχίζω νὰ ἐπιτάξω καὶ νὰ δημοσιεύω. Ἀγαμέμνων, Ἀκτίς Χαράς, Ἀττὲ Ἰρὰμ καὶ Διερῶσση, κωιδιὰ ἀπὸ τίς Ἀσκήσεις πού μοῦ ἐστειλάτε δὲν βρῆκα γιὰ δημοσίευσιν. Νὰ μοῦ στείλατε ἄλλες, καὶ πὸ καθαρὰ γραμμένως, με σκοῖρο μελάνι, γιὰ νὰ μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ τίς διαβάω.

Με χαρὰ μου ἀναγγέλλω κ' ἐγὼ τοὺς γάμους τῆς παλιῆς μου φίλης Ρίτας Μπαοῦρη με τὸν κ. Νέκο Παππὰ στὰ Γρίκαλια. Ταίριαξαν, γιὰτι κ' ἡ Ρίτα μας εἶναι ποιήτρια, ἀπὸ τίς γνωστῆς πιά, κ' ὁ κ. Παππᾶς, παλιὸς κ' αὐτῆς Διαπλαστούλου, δὲν εἶναι μόνον δικηγόρος ἀλλὰ καὶ λογοτέχνης. Νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι οἱ ἀγαπητοὶ μου!

Ἀδῶν, ἐγὼ δὲ ὄφει μοῦ δύο ὄρατα γράμματα σου. Κατὰ παραγγελία τοῦ πρώτου σοῦ ἐστειλα τετράδια με λογαριασμὸ, καὶ κατὰ τὴν ἐπιταγὴν με τὴν ἐπιταγὴν Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ γιὰ ὄρα μοῦ γράμματα.

Καὶ σένα, Ἀλέξανδρε Κ. Ἀλεξόπουλε, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν. Ναι, τὰ μαθηματὰ σου φέτος εἶναι πολλὰ, ἐλπίζω ὅμως νὰ βρῆκασι κάπου-κάπου λίγον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς σύντομα τὰ ἔνα σου. Τὸν παπποῦ σου τὸν θυμολοῦμαι καλὰ. Ἡ οἰκογένειά σου ἦταν πολὺ συνδεδεμένη με τὴν οἰκογένειά μου κ. Φαῖθωνος στὴ Ζάκυνθο.

Κλέφτη τοῦ 21, εὐχαριστῶ τὸ «Σύλλογο τῶν Ἀράκων» γιὰ τίς προστάσεις πού καταβάλλει νὰ με διαδώσῃ, καὶ περιμένω πολλὰ κ' ἀπὸ σένα κ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλήθεια, στὴν πόλῃ σας, τόσο μεγάλη, δὲν ἔχω ὄρατος ἐπηρεα συνδρομητῆς.

Μαῖρα Καβαλλάρη, καὶ ἡ ἀρρώσῃτα τοῦ πατέρα σου ἦταν ἕνας λόγος ὄχι ὄμως κ' ἡ κούρασιν ἡ δική μου. Ἐλάττωσα τίς σαλῆς μου γιὰ νὰ ἐκπορασθῶ, δὲν σὰς εἶπα ὄμως καὶ νὰ μὴ μοῦ γράψῃτε. Ἄς εἶναι, τώρα ἐπιπῶς καὶ μοῦ γράψῃτε συχνά.

Ἄχ, Κλέρα, ἐμγάλη ταρπέλα! πῶσον καιρὸ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς! Ἄς εἶναι ὄμως, με ἀποζητῶσῃτε τὸ σημερινὸ σου γράμμα πού με πληροπορεῖ τίς ἐκπῶσῃ καὶ πῶς πᾶρατε σὲ μετὰξὺ. Εἶπα σὲν κ. Βενόπουλο δὲν μοῦ γράψῃς γι' αὐτόν. Καὶ σὲ βεβαιῶ πῶς εὐχαριστήθηκε πολὺ πού τὸν ἀγαπᾶς τόσο σὰ συγγράμματα, ὄμως νὰ τὸν προτιμᾶς ἀπ' ὄλου τοὺς ἄλλους, π' ὄλου...

Πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου, Μπατερόβερρο, με τὰ τεχνικὰ καὶ τίς φωτογραφίας. Πόσο με δισκοῦσας τὸ διαβάσμα τοῦ Ἐπιπῶν τώρα νὰ μὴν κόμῃς καλὴ εἴη μῆνας νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐστειλα τὰ φυλλάδια πού ἐξήγησες.

Πραγματικῶς, Ἀσπὴ Καροῦλα, ἡ κηδεῖα τῶν βουλιῶν ἦταν κατὰ ἔκτακτο—σμενὸ, ἐπιβλητικὸ, συγκινητικὸ, μεγαλοπρεπῆς, Ἀπειρο ἐπαρχιώτες ἦσαν ἐκεῖνες τίς ἡμέρας στὴν Ἀθήνα, καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρίαν ἐνθάρσια πολλὰ μακρὰ Διαπλαστούλα. Τὸ γράμμα σου πολὺ ὄρατο.

Ἐθῶμη Φαροπούλα, εἶπα σὲν κ. Φαῖθωνα πῶσο χαρήκασι πού ἐκάρησιν τίς «Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς». Τὰ περαινὰ μιστοροῦματα ἦταν πραγματικῶς θαυμάσια, ἀλλὰ τὰ φετινά, πού ἀρχίζουν σήμερον, δὲν πᾶνε παρακάτω. Εἶδα τί ὄρατες γιορτῆς κάματι σὲν Χίο τὴν ἐπέτειο τῆς ἀπελευθέρωσῃς.

Δὲν θάρρησῃ, Σανθὴ Ἑλληνοπούλα, καὶ τὸ «κάταστρο χαλὶ τοῦ χιονισῶ». Ὁ φετινὸς χειμῶνας, ἔλεγε, θὰ εἶναι ὄρατος. Ἐχει τώρα καὶ πολλὰ κῶμικα, πού εἶναι ἕνα τεκμήριον. Ὁ, ἐξῆρατα μπορεῖ νὰ...

σὰι μαλαχορὴν καὶ νὰ λέγασαι «Ἐανθὴ Ἑλληνοπούλα». Τὸ ψευδώνυμο, βλέπαι, εἶναι σὰ μὴ μάσκα, καὶ συνήθως ἡ μάσκα εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὸ πρόσωπο πού κρύβει.

Κατὰστρο 33, συμφωνῶ πολὺ, ἀφοῦ θὰ σκοπεύσῃ νὰ σπουδάσῃ μηχανικὸς, στὰ μαθηματὰ πρέπει νὰ πᾶρῃς τοὺς καλύτερους βιβλιῶς. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἑλληνικά εἶναι ἀπαραίτητα. Φαντάζομαι μηχανικὸ χωρὶς νὰ ἔσῃ στὴν ἐντέλειαν τῆς γλώσσας σου; Γ' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐκμεταλεῖαι καὶ στὰ ἑλληνικά. Ἐ, βέβαια, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔσῃς τᾶρχατα σὰ δασκαλός ἢ γραμματικὴ ὄμως εἶναι σκεδὸν ἡ ἴδια με τῆς καθαρῶσῃς πού θὰ γράψῃς σὰ μηχανικὸς—καὶ ἐντέλειος ἴδια ἢ ὀδογοραῖος. Σ' ἄλλως δὲν ἔχοι τόπο νὰπαντήσω. Φύλαξα τὰ γράμματα τους γιὰ τὸ ἐρχόμενον.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐκπῶσι Μικρὰ Μουσικὰ» τοῦ Στριανῶ. Συνειδημένα. Τίποτε τὸ ἐκπῶσι. —Κλέφτης τοῦ 21 τοῦ Φ. Μα. Ἡ πρώτη εἰκόνα ὄρατα, ἀλλὰ ἀπῆθαν καὶ «ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου». Τὸ 21 οἱ κλέφτες δὲν φώναζαν «Τίς εἶ;» οὔτε οἱ μάχες γίνονταν ἔτσι. —Ὁ μικρὸς Τοῦς» τοῦ Ἀσχοῦ Κύνου. Κοινῶτα, «ἀλήθεια» τῆς Μαρσενῆς. Ὑπερτραχικὸ, ἀπῆθαν. —Ἐξῆς με ὀδογοραῖο» τοῦ Βασίλειος τοῦ Χιούμω. Ἐνα παρόμοιο κωιδιὰ δημοσιευθεῖ πρὸ καιροῦ. Δὲν εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένον. —Ἐνα ἀπόροτο» τοῦ Πάσωνος Καβαλλάρη. Ἀτρυχο. —Τὰ γενέθλια ἐνὸς γαϊδάρου» τοῦ Ἀυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου. Ἀρχίζει χωρὶς νὰ τελειώσῃ. Δὲν βγάζει κανεὶς συμπέρασμα. —Ἀδοκίμο-γραφία» τοῦ Βασίλειος τοῦ Χιούμω. Ἐχει μερικὰ νόστιμα. Γενικά ὄμως ὄρατα. —Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον μου» τῆς Σανθῆς Ἑλληνοπούλας. Ἐχει τρυφερότητα καὶ ἀρκετὸ αἰσθημα, ἀλλὰ γενικά ὄρατα. —Ὁκ ἐξοκαλοῦσῃτε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνευθῶσῃται, ἂν δὲν συνοδεῖται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. —Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεώμενα λογιῶν ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1936. (Ὅσα συνοδεῖονται ἀπὸ Α. ἄνθρωπον σὲ ἄγρια, καὶ δεοὶ ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια)

- Νέα Ψευδώνυμα: Γαλήνη κ. (ΓΣ). Σανθὴ Κάρμεν, κ. (ΜΑ) Παλιός (Ἀριστοκράτης, κ. (ΤΚ). Στέλλα Βιοδάν

τά χαμένα, γὰρ νὰ τὰ κρῖνω καὶ νὰ ὄρισω τὰ ἔθνη») **Καθόταν** (ἔνοια σου, θὰ περιμένο) **Κανοναίνον Μαυρέιον** (χαίρω πὸς μὲ διαβάσεις μὲ τόση εὐχαρίστηση καὶ σ' εὐχαριστῶ γὰρ τὴν ἀνάμνησιν) **Μυρέλλαν** (ἔστειλα) **Σπουριτάκι** (ἔστειλα 9 τετράδια) **Κυριελλοτάκι** (χαίρω πὸς γὰρ τὴ γνωριμιά σου ἐνὰ κρῖνα τὸ ψευδώνυμο κ' ἐλπίζω νὰ μὸς γράψῃς συχνά) **Κοκκινολίπερο** (ὦ, βέβαια, δὲν θὰ ἐλθῃς στὴν Ἀθήνα, θὰ ἐπισκεφθῆς καὶ τὸ γραφεῖο μου περιμένο τὸ ξεσπάθωμα κ' εὐχαριστῶ) **Φρα-Διάβολο** (χαίρω πὸς πρὸ ἀποφάσεις νὰ μὴς καὶ στὴν κίνηση, τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη εὐχαριστῶ πολὺ) **Ριζὴν Μαυραῖ** (εὐχαριστῶ γὰρ τὸ ξεσπάθωμα καὶ περιμένο κ' ἄλλα) **Ἀμαδρυάδα** (ἀπὸ τὸν Ἄλμιο κανένα φύλλο δὲν μὸς ἐπιστρέφῃ) **Ασωνίδαν Ζησιόδην** (τοῦν τόμο τοῦ 1905 εἶναι ἡ φωτογραφία τοῦ πατέρα σου) **Μαστροχαλαστὴν** (τόμους ἔστειλα χαίρω πὸς σοὺ ἔρσαν τόσο τὰ Νέα μου) **Κρητικοπούλαν** (εὐχαριστῶ γὰρ τὴ φιλικὴ φροντίδα 8 τετράδια καὶ λυσάχατο ἔστειλα) **Τραταφυλλένιαν**, **Κεφαλλονιτοπούλαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 281ου Διαγωνισμοῦ Ἀδασων. Ἴδε πρακτικὴν εἰς τὴν σελίδα 10. Αἱ λύσεις τῶν φύλλων τούτου δεκάτι μέχρι τῆς 5 Φεβρουαρίου

[Ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐφοροποιήθη. Καθὼς εἰμπορεῖ τώρα νὰ στέλλῃ ὄσας θέλει Ἀσκήσεις, Ἀπὸ αὐτάς θὰ δημοσιεύονται κατ' ἐκλογὴν εἰς τὰ φύλλα τοῦ 1937—ἡ δημοσίευσις ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον—καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ βραβεύθων ἐκείναι τῶν ὁποίων θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ περισσότεραι καὶ ὀρθαιότεραι].

- 1. Δεξιόγραφος**
Ζῶο χοντρὸ, μεγάλο,
Ἀπὸ τὸ κερσφόρο
Ἐν' ἄρθρῳ εἶναι τῆλο
Ποῦ πάει μὲ τὴν ὄρα.
Τῆς μοῦρης κάποιον μέλος
Προσθέτετε στὸ τέλος,
Καὶ βασιλεὺς τὸ ὄλο
Ποῦ σ' ἔφατε μὲ δόλο.
Δοξασμένο Ἀκροτήρι
- 2. Στοιχειογράφος**
Γιὰ νὰ μ' εὐρῃς, φίλε λύτα,
Στὰ γνωστά σου νησιά κοίτα.
Κι' ἂν μὸς γράψῃς τὸ κεφάλι
Βασιλεὺς τρανὸς προσβάλλει.
Κορυδαλὸς τοῦ Ἰμριτοῦ
- 3. Μεταγραμματισμὸς**
Ἐρπετὸ συχνερό,
Ἄν τοῦ ἀλλόδεξ τοῦ ἔροθ,
Θὰ σὲ κόμῃ νὰ καψώσης
Καὶ στὸν Ἰδρωτὰ νὰ λυώσης.
Ἀνατέλλον Ἥλιος
- 4. Δημιῶδες Ἀντίγραμμα**
Κόκκινη μάννα ἔχω,
Μὰ μαδρὸς ἐμερ' ἐγὼ
Κι' ἂν καὶ φίρα δὲν ἔχω,
Στὰ σύννεφα πετιῶ.
Ἀτρέμπος Διαπλασάσις
- 5. Δικτυαστὸν**
* * * * * = Πόλις ἑλλ. νήσου,
* * * * *
* * * * * = Ὑψηλ. ὄρος τ. Ἀσίας
* * * * *
* * * * * = Οὔτε ὕγρον, οὔτε ἀέριον
* * * * *
* * * * * = Διάβολος
καὶ καθέως τὰ ἴδια.
Δευκοποργιώτης

6-10 Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μαρὸς, ἄρτος, μῆκος, ἀκοπος, καλός.
Μαγειμένη Βασιλοπούλα

11. Δογολογίον
Ποῖος μεγάλος ποιητὴς τεύχεται μὲ σκορδαλιά;

12. Γρίφος

	τι	τι	
ὄσ' τα	τατ	χ	
	τι	τι.	
	τι		

Εὐρανὸς Πολύφωτος

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 38

440. Ἀρτεμισίον (Ἄρτεμις, Ἴον). —
441. Πάρις-Ἄρης. — 442. Ἀνανάς-Ἀνανίας. — 443. Πέννα-πεινα.

444. **Α** **Ρ** **Ι** **Σ** **445. Πλούσιος**
Λ **Α** **Μ** **Ι** **Α** **ἔστιν ὁ ἐν δ-**
Ξ **Ε** **Ν** **Ο** **Φ** **Ω** **Ν** **λέγοις ἀρσού-**
Α **Β** **Η** **Σ** **Σ** **Υ** **Ν** **Ι** **Α** **νάγνωσις κα-**
θῆτος, ἐκ τῶν ἄνω καὶ κάτω ἐναλλάξ].
— 446. ἈΡΓΟΣ (Α-υλή, Ρ-ουί, Γ-όνος,
Ὁ-βελός, Σ-ορός). — 447. ΓΑΝΥΜΗ-
ΔΗΣ-ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ (ἀΓῶΝισμα, ΠΑ-
ράσχος, δΝαΡ, ΣΥγκλητος, ἀΜεΙλι-
κτας, νΗΣα, ὈΔηΣτός, σΗκῶΣ, ἸΣτῆΣ).
448. — **Ἄθ'** εἶον **Ἀθῆναι**, **Θησέως** ἡ
περὶ πάλῃς (83 εἰς ἴνα, θῆ, ναί, θῆ σέ
ωσι, πρὶν πόλ εἰς.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πὸς λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξῃς μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα
ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χαριστικὸς
στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διαδ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ἈΖ' - 1]
Εξακολουθεῖ τὴν ἀνταλλαγὴν **Μ. Μυστι-**
κῶν καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ δλους-εξ.
Ἰδιαιτέρως: Ἡπειρωτοπούλα, Κλὸ Κλὸ.
Ἀρρῆσσα, Ζακυνθινοῦλα, Ὀμῆλη. Ἄν
θέλετε γράφατε πρῶτοι εἰς τὴν διεύθυνσιν:
κ. Ἀναστ. Ἰωάννου, Σαβροῦ 36, Ἀθήνας,
διὰ (α-ω). **Μαῦρος Καβαλλάρης**

[ἈΖ' - 2]
Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω **Μ. Μυ-**
στικά μὲ δλους-εξ. Γράφατε κ. Κωνστ.
Παπαγγελῆν. Ταχυδρ. θυρίς 179, (διὰ Κ. Μ.)
ΑΤΑΑΣ

[ἈΖ' - 3]
Οσα διαπλασάσις-εξ, πάνω ἀπὸ θα-
καεφτὰ χρόνον, ἀλληλογραφῶντες, θά-
διναν μεγάλη χαρὰ μὲ τὰ γράμματά τους
σὴν κεινύοντα τους συντρέφισα τὴν Ἀ-
γέλαση. Πράψτε στὴ Δ/σιν. Κυρίαν Π. Κων-
σταντινίδου Θεαγενοῦς Χαρίση 44, Θεσ-
σαλονικίην, γὰρ τὴν: **Ἀγέλαση**

[ἈΖ' - 4]
Τὶ δναίρω εἶδες φῆς, **Γελασίνα** μου;
Τὸ περιμένο τὸ παραπάνω;
Ἀγέλαση

[ἈΖ' - 5]
Τρετζίφιδωγα χρόνια πολλὰ γὰρ τὸν ἀ-
γαπητὸν σου μαματῶ.
ΒΑΣΙΑΒΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ἈΖ' - 6]
Διαπλασάσις, ὄσς εὐχραι αἰσιον
καὶ εὐτυχῆς τὸ νέον διαπλασάσιον ἔτος.
ΒΑΣΙΑΒΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ἈΖ' - 7]
Βασιλέα τοῦ **Χιούμορ**, θερμῆς εὐχῆς
σοὺ στέλλω στὴν γιορτῆ σου.
Κατάσκοπος «33»

[ἈΖ' - 8]
Η ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ εἰσέρχεται θριαμ-
βωτικῶς, εἰς τὸ θον ἔτας τῆς ἰσθρῶ-
σεως τῆς καὶ ἀμφανίζεται μὲ τὴν αὐτὴν
σύνθεσιν:
Πρόεδρος, Σαρπηθῶν
Ἀντιπρόεδρος, Χανουμάκι
Γραμματεὺς ἰ Ζουζοῦ
Ταμίας: Ἀργοναυτῆς
Τὰ μέλη: Ἀελλῶ, Κλειδί τῆς Εὐτο-
χίας, Ἀκακία, Ποικέ, Φρασκουίτα, Μι-
κρὸ Ἀμυαλο, Σανσελλάρι, Ριγολάτας.

[ἈΖ' - 9]
Αποκαλύψεις Χιονισμένο Δενδράκι=
Τυρογαλῆ Ἀρσικαίος Νο 12—Τράικα,
Ἄστατο Χρυσάνθεμο=Κουκόδου, Μουσαγγί-
της Ἀπόλλων = Χαράλαμπος, Γιούνητη =
Γεωργιοπούλου, Πίχ=Μεταλληνοῦ, Χρυσὸς
Βασιλεὺς = Παγώνης, Μαρωντῆς = Ραφαή-
λοδης, Δεσποντοπούλο = Κυρίδης, Κουκλα-
μά=Κηριακοῦ, Πρίγκιψ Ἰωάννης = Γερ-
μανός, Εὐθύμος Τραγουδιστής = Ἀντινό-
πούλος, Ὀμπιρον=Σταματοπούλος, Τετῶ-
νια=Σταματοπούλου καὶ Πούκ=Κοσμητής.
ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ἈΖ' - 10]
Μπετόβεν, τὸ ἔρπεξ εἰς ἡσων ἄτυχος
τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης;
Μέροια, **Θαλασσόλυκος**

[ἈΖ' - 11]
Ανεμοζάλη, σ' εὐχαριστῶ θερμότερα
γιὰ τίς εὐχῆς σου στὴ γιορτῆ μου.
Μέροια

[ἈΖ' - 12]
Μπετόβεν, μὸς φαίνεται εἰς πρέπει
νὰ καταδαχθῆς τὸν τίλον τοῦ προέ-
δρου ποῦ σοὺ δίνουμε. **Θαλασσόλυκος**

[ἈΖ' - 13]
Η «ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ Ι» ἐξακολουθεῖ διατη-
ροῦσα δικτατορικῶς τὴν ἀρχηγίαν τῆς
κινήσεως καὶ κατὰ τὸ νέον ἔτος. Κάθε ἀν-
τιδρασίς θὰ παταχθῆ ὀμεικτικῶς.
Νιέτινιτβ-Φάντασμα, **Στέφανος** τῆς
Δόξης, **Κατάσκοπος 33**

[ἈΖ' - 14]
Βασιλέα τοῦ **Χιούμορ**, δέξου τίς δλο-
θερμῆς εὐχῆς μου.
Στέφανος τῆς **Δόξης**

[ἈΖ' - 15]
Κορὲ τοῦ Νιόναγκ, στὸ χαρὲ τῆς μαν-
νοῦλας σου τὰ πὸς θερμὰ συλληγη-
τήρια.
Βολιώτικο Διαβολάκι
Θλιμένο Χαμόγελο

[ἈΖ' - 16]
Αλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετράδια-
κία. Γράφατε: Πόπην Ματούκια, Τα-
ρέλλα 11, Ἀθήνας, διὰ: **Διπρόσωπη**

[ἈΖ' - 17]
Εἴθουμε **Σημαιοφόρος**, **Μυρέλλα**, **Εὐ-**
θυμὴ Φαροπούλα, **Χανουμάκι**, μὲ-
ριες εὐχούλες γὰρ τὴν γιορτοῦλα σας.
Ἠλιόλουση

[ἈΖ' - 18]
Πρωτοπαύωντας στὸ ἀντισημένο σαλο-
νάκι τῆς Διαπλασάσις χαίρετῶ δλους-εξ
Καμπρών

[ἈΖ' - 19]
Χανουμάκι=**Μάρθα Νταλίση**. Δὲ θὰ
σ' ἀπεκάλυπτα, ἂν δὲ μ' ἀναγκάζου-
σι φίλοι μου.
Μ. Γ.-Α